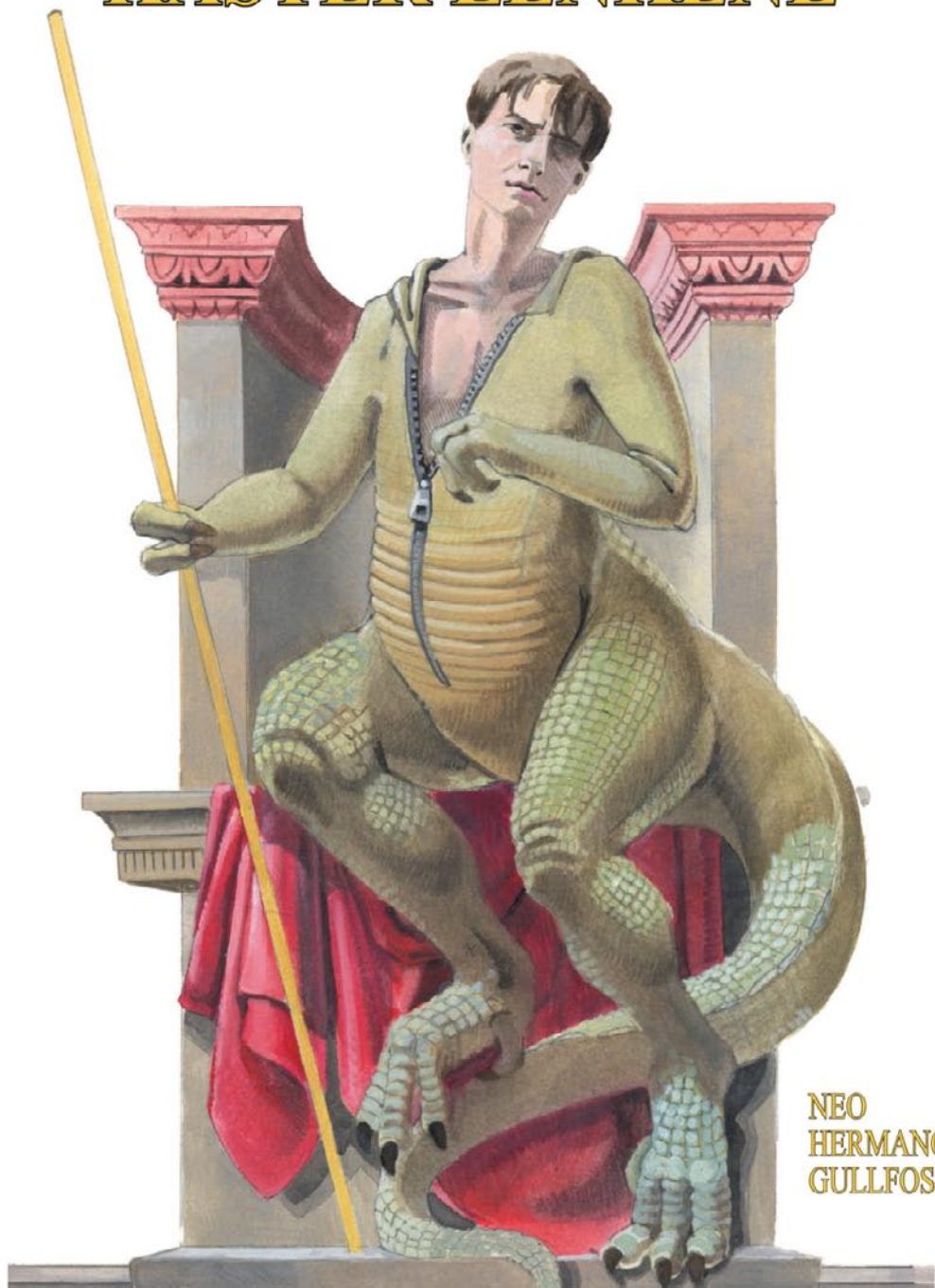

NÅR TYRANNEN KASTER LENKENE

NEO
HERMANO
GULLFOSS

Copyright © Neo Hermano Gullfoss

Utgiver:
Ildsjelen
Flademoen
4818 Færvik
Tlf. 37060044
www.ildsjelen.no

Trykk: SIA ConceptMedia
Forsideillustrasjon: Ane Frederikke Bendixen
Bokdesign: Henning Jon Grini

1. opplag 2006

ISBN-13: 978-82-8141-009-1
ISBN-10: 82-8141-009-4

•

Andre bøker utgitt av samme forfatter på Ildsjelen forlag:

Kunsten å være unyttig
Kunsten å være levende
Kunsten å bygge sin egen Gud
Kunsten å handle rett i en gal verden

Les mer om bøkene på www.ildsjelen.no

INNHold

NÅR TYRANNEN KASTER LENKENE -----	4
MENN ER FRA JORDEN OG KVINNER ER FRA JORDEN -----	10
HULEBOERENES SORTI -----	11
MENN OG KVINNER -----	15
AVSKAFF SKAFFEDYRET -----	20
PENIS -----	24
KROPP - HENNES -----	28
KROPP - HANS -----	32
KLÆR -----	34
DØDEN -----	36
EKTESKAP, UTROSKAP OG UT AV SKAPET OPPLEVELSER -----	40
FAMILIE – DEN MEDFØDTE -----	49
Å VELGE VERDIGE MOTSTANDERE -----	53
MANNENS TID -----	56
FRIVILLIG UFRIHET -----	58
BILKJØRING -----	62
FRYKT OG SKYLD -----	64
ÅNDENS MAKT -----	68
KONVERSASJONENS KUNST -----	71
NATUR OG MILJØ -----	74
EKSEMPLER PÅ IKKE FRIGJORTE HVITE HETEROFILE MENN -----	77
NÅR SPILLET ER OVER -----	83
HVIT HETEROFIL OG HELGEN -----	94

NÅR TYRANNEN KASTER LENKENE

Når tyrannene kaster lenkene blir de undertrykte usikre, redde og forvirrede. De fleste skriker på hjelp og leter febrilsk etter nye tyranner som kan ta fra de skyldfølelse, tomhet og ansvar for eget liv.

Dette er en bok for og om den hvite heterofile mann. Den store tyrann og synder gjennom de siste 2-5000 år. Det er vi, de velstående hvite heterofile menn som i forskjellige allianser har undertrykt kvinner, solgt slaver og fryktet de homofile. Vi har skapt kriger og oppført oss ufint og respektløs overfor det meste av det som finnes av liv på denne planeten. På vegne av mitt kjønn, min rase og mine hvite brødre med samme seksuelle legning vil jeg si at jeg beklager det hele.

Samtidig vil jeg også rette en stor takk til alle de som har hatt mot til å reise seg i protest mot denne undertrykkelsen. Dere har ingen anelse om hvilken voldsom befrielse det er å kaste denne lenken, som har bundet oss til denne ekle og kalde steintronen, med utskjæringer av små penisrelieffer, som ser ut som små bomber som faller over jorden.

Å ha denne rollen som Guds høyre hånd har vært en uendelig slitsom reise for oss. Å skulle velge mellom krig og fred, å skulle fortelle andre hva som var moralsk og rett. Å skulle styre land og riker og i det hele tatt ta ansvar for alt som gikk galt over hele verden.

Det har vært vanskelig å fri seg. Det vi trodde var fordeler og en misunnelsesverdige posisjon var om mulig et større slaveri enn det vi utsatte dere for. Bundet på hender og føtter med følelsen av ansvar for samfunnet, familien, kjerringa og fandens oldemor. Vi skulle løse problemene, vi skulle oppføre oss anstendig og være gode eksempler. Vi skulle forsørge og styre og bestemme og være ansvarlig for alt som noensinne har gått galt. Vi skulle bringe verden fremover, erobre nytt land til vårt folk, skaffe suksess og rikdom og velstand og makt... stadig mer makt... for når vi hadde makt så ble vi elsket og respektert.

Men vi fikk aldri virkelig makt... vi ble istedenfor selv maktens hjelpeløse sprellemenn. Og hengende der i usynlige tråder gjorde vi i sannhet mye rart. Det var ikke så ofte vi så vår egen maktesløshet. Inni oss kunne vi ofte kjenne den, men stort sett så viste vi den ikke til dere, fordi vi var så himlende redde. Og ble det ille nok så prøvde vi å få tilbake følelsen av å beherske våre liv gjennom å finne oss noen som var svakere og voldta eller tråkke på.

Mange av oss satt med jernrustninger og stramt knyttede slipsknuter og trodde vi var frie. De undertrykte vet som oftest at de er undertrykte. De har tilgang på et uutalt fellesskap og et håp om at det kan bli bedre.

Vi hvite og heterofile menn trodde vi var sterke og frie og at dette var toppen av kransekaka. Hvilken himmelstormende tåpelighet. Hvilken håpløs fortvilelse. Å sitte lenket til steintronen, med rustning og en tåpelig liten krone på hodet, og tro at man er fri og på toppen. Mange av oss marsjerer fortsatt i flokk og skriker om vår overlegenhet og at Gud er på vårt parti i kampen mot terrorister, rødstrømper, homser og andre som betviler vår rett til å ha flere og større atomvåpen. Vår rett til å bestemme over verden og tvinge våre religioner, økonomiske struktur og hele det store apparatet som holder oss oppe, ned over hodet til resten av verdens befolkning som klamme kondomer. Men dere som tenker, og ikke minst handler på denne måten. Dere er dinosaurer og deres dager er talte. Spørsmålet denne gangen er om disse menneskedinosaurerne vil sørge for at resten av jordens skapninger går undergangen i møte sammen med dem.

Kanskje grunnen til den grusomhet vi er så kjent for å ha utøvd i ny og ne er den fortvilende følelsen av at det ikke kunne bli bedre. At vi hadde kommet dit hvor vi fikk det beste ut av livet uten å ha funnet den store gleden... knapt nok den lille. Når vi sitter lenket til tronen er det alltid en underlig tomhet og en indre følelse av å være ufri, ulykkelig og med åndelig forgiftede brødsmuler som føde.

Vi er eksperter på å gjemme vår angst bak ytre styrke. Vi

kan lyve så vi tror det selv. Men det som virkelig driver dinosaurerne er angsten for å miste sin makt. Angsten for å bli avslørt og falle som en død stein ned i utviklingens kloakkrenne. Som et feilslått og mislykket eksperiment.

Det har vært vanskelig for hvite menn å reise seg. For også vi, velstående, sunne hvite heterofile og menn vil reise oss mot undertrykkeren og gjøre verden bedre. Men hvem andre kunne vi som ønsket å frigjøre oss fra tyranntronen vende våpnene og forakten mot... enn oss selv.

Vi har solidarisert oss med slaver og homofile og flyktninger og fattige og alle som hadde andre hudfarger enn vår egen. Vi har støttet urbefolkninger og gått som fortvilede hjemløse rundt i lenkene våre for å gjøre noe med all den urett vi selv har skapt.

Men, som de fleste vet, ingen blir verken særlig lykkelig eller fri av å slå seg selv i hodet med en hammer gjentatte ganger. Det er bare en måte å gjøre dette på. Det er å reise seg fra tronen og gå. Det er å sprengne lenkene og elske oss selv for det vi er. Verden har kanskje hatet, fryktet, beundret og misunt den velstående hvite heterofile mannen i noen tusen år. Vel dere hadde kanskje grunn til å hate, frykte og muligens beundre oss. Men misunne oss var det aldri noen grunn til.

Men nå begynner mange å våkne. Vi har ikke lyst til å spille tyrann og syndebygg lengre. Sant nok, mange av oss har fortsatt et visst slektskap med vår tykkhudete slektning dinosaurussen. Det finnes fortsatt skremmende mange hvite heterofile dinosaursmenn. De klynger seg til Guds høyre hånd og andre støtteanordninger og beskytter seg mot verden med pansrede hud og kjever.

Fortidsuhyrer som velter seg i slintrer av sin egen storhet og klamrer seg til undertrykkerens eldgamle drøm om makt og retten til å herske uinnskrenket over et større eller mindre område av land. Land som består av ørken, trær og fjell, eller av andres kjøtt og blod. Dypt inni oss vet vi alle at denne tiden begynner å gå mot slutten, like sikkert som dinosaurernes tid gikk mot slutten og de varmblodige pattedyrene spredde seg bjeffende og brummende utover jorden. Det

store spørsmålet er som nevnt om disse tyrannosaurusmennene fra den emosjonelle istid vil holde så hardt på sin steintrone at de tar med seg alle oss andre på sin ville ferd mot avgrunnen.

Men, det dreier seg ikke kun om disse forvridde mannsansiktene som klamrer seg til gammel og forloren makt denne boken dreier seg om. Det er også av umåtelig betydning hva som skjer med alle de andre når tyrannen kaster lenken og den nye mannen stiger frem som fugl fønix fra asken av den gamle.

I dag finnes mange dinosaursmenn som har problemer med å finne seg like urtidsp Primitive kvinner. For det er jo kvinner som har frigjort seg i de siste tretti årene. De har marsjert og sunget og kastet bh'en og tatt på seg ny push-up bh. Fått vaginale orgasmer, g.punkt, lønnskonto og røyker like mange sigaretter som menn. De har jaktet på økonomisk, maktmessig og seksuell likestilling med uførtroden iver. Vi menn som lengtet etter vår egen frihet har fulgt hennes anstrengelser med glede.

Mannen trenger den nye kvinnen, fordi uten henne er utbyttet av å være frigjort lite. Vi fulgte med glede ideene om likestilling. Vi ønsket å finne nye kjønnsroller og farsroller og det skulle bli andre boller, som mannen skulle putte i ovnen. Vi skulle frigjøre vår glede og erotiske kraft og kaste den gamle tyrannen ned fra sin himmelhøye hvelving. Men så skjer det kanskje noe som forundret oss veldig. Stoppet hele frigjøringsstoget opp... var det bare en drøm og en illusjon... vil kvinnen virkelig frigjøres?

Det er som om hun nøler på halvveien. Var det virkelig frigjøring når så mange ruslet tilbake og plukket opp bh'en? Andre lar bh være bh og holder sine vidunderlige melkekjertler i oppstående fasong ved hjelp av silikon.

Mine kjære medmenn... har vi blitt lurt? Vil egentlig kvinnen ha oss frigjort? Vil alle de "undertrykte" egentlig se oss som likeverdige og ta ansvar for sitt eget liv? Har vi endt opp som empatiske bollebakere med pappaperm og myke verdier både her og der, for bare å oppleve å bli sett på som i beste fall søte og ufarlige, i verste fall som litt latterlige der vi tusler rundt?

Ville de undertrykte bare ha litt mer innflytelse og litt større frihet, mens vi fortsatt skal sitte lenket til tronstolen og være de som bærer skylden for det som ikke går bra i de stakkars undertryktes liv? Vil kvinnen ha en frigjort mann? Eller vil hun bare ha en litt lengre lenke til tronstolen, slik at vi kan gjøre mer husarbeid og bli med i butikken på handleturn? Er mange av oss blitt veldresserte snille teddybjørner, som skal være sterke og ha brede skuldre å få trøst på? Samtidig som vi skal være milde og forståelsesfulle, trofaste, dydige og velduftende... og samtidig bære ansvaret for verdens elendighet på vår allerede overbelastede ryggstøyle? Kanskje det er en grense for hvor rakryggede vi orker å bli?

Kvinnen har krevd sin frihet, men vil hun bære den selv? Vil hun ta ansvar for den og se at i verden så må du selv ta denne friheten, ta plassen og skape ditt eget liv så godt du kan? Det er lett å rasle med lenkene og kreve frihet. Spørsmålet er om verden egentlig vil bli kvitt tyrannen? Vil verden være fri til å velge, fri til å ta ansvar for sitt eget liv? Uten noen andre enn seg selv å legge skylden på? Når slutter menneskene å trenge foreldre, politikere, skurker og fandens oldemor for å ha noen å legge skylden for sin egen utilstrekkelighet på???

Men vit; når tyrannen har sprengt sine lenker er det ingen vei tilbake. Når tyrannen har sluttet å være tyrann og gjennomskuet seg selv, så kan det ikke være halvveis. Når den som har hatt makt ikke lengre ønsker ha makt over andre, så har tyrannen blitt fri. Men alle de som har vært bundet til tyrannen, som har ønsket seg frihet, er de villige til å gi selve sjefstyrannen, den hvite heterofile mannen denne frihet? Eller trenger de ham til å forklare sin egen avmakt.

Trenger kvinnen mannen som et redskap til å få egen makt over andre?

Trenger "de elendige" noen å gi skylden for sin elendighet...?

Trenger kvinnen en mannstyrann hun kan styre verden gjennom, slik hennes metoder, av nødvendighet, har vært i årtusener. Eller blir såkalt frigjorte kvinner selv "mannlige" tyranner, som gjør mot

verden det hvite heterofile menn har gjort mot verden i noen tusen år...?

Trenger de med mørk hud og indianere at den hvite man fortsatt er skyldig for deres narkotika, alkohol og utallige andre problemer?

Trenger de troende noen djevelens håndlangere å bekjempe?

Trenger de homofile en undertrykker for å føle seg vel?

Disse og flere andre spørsmål vil bli plukket som nyutsprungne roser under denne reisen gjennom den frigjorte heterofile velstående hvite manns univers.

MENN ER FRA JORDEN OG KVINNER ER FRA JORDEN

Et omdiskutert spørsmål er om menn og kvinner faktisk kommer fra og bebor samme planet. Såkalt frigjørende skrifter lanserer teorien om at menn er fra Mars og kvinner fra Venus. Personlig har jeg iblant en følelse av at alle andre mennesker synes å leve på en helt annen planet enn meg. Og dette skjer helt uavhengig av kjønn, rase og seksualitet.

Menn har riktignok det til felles at de har en penis som i følge ærverdige Sigmund Freud, ligner på sverd og alskens utstyr krigerguden Mars hersker over, men at den er importert fra planeten Mars er tvilsomt. Kvinner har for øvrig en Vagina (hvis noen menn fortsatt skulle være i tvil), som kanskje har mye felles med boller og kar og de remedier kjærlighetsgudinnen bruker for å blande sine magiske drikker i. Men i følge min rent subjektive erfaring er denne vaginaen av absolutt jordisk karakter.

En del av frigjøringen består muligens i å forstå at vi egentlig er ganske like, selv om kvinner har innoverpenis og menn utovervagina. Symbolsk sett så er vel nettopp ideen med likeverd (NB! La du merke til at jeg ikke brukte ordet likestilling) å forstå at kvinner har sin egen tilgang på krigsguden Mars sine våpen og slagmarker, og at menn har sin egen tilgang på kjærlighetsgudinnen Venus sine kjærlighetsdrikker og jaktmarker.

Det er vel egentlig mennesker som er forskjellige, mye mer forskjellige enn sorte og hvite... eller heterofile og homofile, eller kvinner og menn. For ikke å snakke om snøfnuggene. Vi har virkelig noe å lære av dem. De daler ned i store mengder og ikke to av dem er identiske. Men krangler de om det og beskylder hverandre for alskens idioti av den grunn. Nei de legger seg tett sammen for å holde kulden. Og når varmen kommer så smelter de inn i hverandre og stiger opp mot himmelen i et duftende hett favntak.

HULEBOERENES SORTI

Platon beskrev mennesket som åndelige huleboere. De satt inne i de trygge hulene og så på skyggene som lyset kastet. Med den virkning at de trodde at skyggene var det virkelige og lyset bare en illusjon.

Det er kanskje på tide å krabbe ut av hulen, eventuelt ta på litt solfaktor og nye Ray Ban eller Gucci briller, for å ta en titt på den store verden utenfor.

Noen av menneskets særegne kvaliteter er å kunne se det symbolske, tenke abstrakt og oppføre oss såkalt sivilisert. Det er underlig og til ettertanke at vi såkalt siviliserte mennesker har gjort flere og mer bestialske ”dyriske” handlinger mot hverandre og resten av livet på denne planeten, enn dyrene noen gang har. På det fysiske plan har vi for det meste sluttet å bo inne i huler. Det hører også med til sjeldenheten (Eller kanskje ikke?) at vi slår hverandre i hodet med treklubber, og eventuelt drar byttet med inn i hulen for å spise det eller parre oss. Det brukes kanskje ikke så mange treklubber lenger, men den parringen som skjer i etterkant av en ”sivilisert” aften med ubegrenset mengde alkohol er vel verken estetisk eller voldsmessig særlig underlegent det som en gang i tiden skjedde på harde jordgulv i mørke huler.

Følelsesmessig og bevissthetsmessig sitter vi tilsynelatende fortsatt inne i hulen og ser på skyggene. Vi har et mer moderne navn for denne type underholdning. En av skyggespilletts mange varianter kalles å se på TV. Da kan vi leve oss inn i andres liv, istedenfor å leve våre egne. Det er så mye lettere å følge andres vei mot frigjøring, undergang eller middelmådighet, enn å være helt tilstede i vår egen virkelighet.

Den frigjorte hvite velstående mann har etter hvert funnet ut at det ikke er verken spesielt komfortabelt eller utviklende inne i den dårlige opplyste hulen. Han har iført sine virkelige undersatter behagelige sko og begitt seg ut på vandring i den store verden. Tatt på seg penbukser, sluppet taket i nær og fjernkontrollen og forlatt den gamle rått uthugde steintronen som tidligere var hans hjem.

En gang i tiden var mennesket jeger og sanker. De levde i og av naturen. Det var enkelt å forstå at det måtte finnes mange dyr og annet for at de skulle leve godt. Mangfold og velstand i omgivelsene var derfor viktig. Så var det en gluping som fant ut at de kunne begynne å dyrke marken. I løpet av noen tusen år har mennesket oppdaget at det kunne sette opp gjerder, foredle og eventuelt genmanipulere mat og i det hele tatt utnytte verdens ressurser på en måte som var mye bedre... for mennesket. Eller i hvert fall for de menneskene som hadde kontroll over prosessen.

Oppfinnelsen av jordbruket kan også beskrives som begynnelsen på menneskets langvarige krig mot naturen. Mennesket forsto at det kunne kontrollere og dominere verden rundt seg. Og når det kunne ha makt over naturen, så kunne det også ha makt over andre mennesker. Siden det kunne eie land og sette opp gjerder, så kunne det også eie andre mennesker og sperre de inne, med gjerder, eller lover og regler.

Slik ble det siviliserte mennesket og den siviliserte mann født. Den som eide og hersket over sitt eget lille rike. Om nå det riket var en åkerlapp, en kvinne, et imperium eller et firma.

Jorden er stor og mennesket lite. Mange små stammer vandret rundt for seg selv på åpne vidder, skoger og fjellheimer, eller i kjølvannet på isbreer som trakk seg tilbake. Når de slo seg ned og begynte å dyrke en åkerlapp ble det naturlig å beskytte sitt eget land, sin stamme og familie. De som var utenfor var fremmede og dermed en trussel. De var skumle, de ville antagelig ha de godene du hadde og loven om den sterkestes rett var en grei rettesnor. For å rettferdiggjøre dette overfor seg selv, så måtte man ha retten på sin side. Og derfor gjaldt det å ha gudene på sin side.

Prinsippet var ganske enkelt. Jeg har rett – du tar feil. Mine guder har rett – dine tar feil. Min stamme har de riktige moralske holdninger og de rette svarene. Dette var i utgangspunktet ikke egentlig ondsinnet, men en mekanisme for å overleve i en verden som var truende. Med små variasjoner har denne stammeånden fulgt og ledet oss opp gjennom historien. Vi har hatt kriger og utallige

variasjoner over temaet hvilke individer, folkeslag og raser som er Guds utvalgte. I dag kan det synes som om de fleste religioner fortsatt opererer etter dette stammeprinsippet.

Ideen om at noen er utvalgt av Gud fremfor andre er antagelig den største enkeltårsak til elendighet på denne planeten.

Den frigjorte mannen har oppdaget at vi finnes på en og samme klode, og han ønsker ikke å legge denne kloden under sin jernhel. Man kan si at menneskeheten er hans stamme, og jorden med alt sitt tilbehør stammens livsgrunnlag... ikke lengre stammens eiendom. Den frigjorte vet at ideen om å eie jord og land er en forestilling skapt av mennesket. Alle vet jo egentlig at når det virkelig kommer til stykke, så eier dyrene og landet og fjellene, og selvfølgelig også kvinnene og mennene seg selv.

Så lenge vi sitter inne i hulen og forvirres av skyggene kan vi tro at vi kan skape et godt liv for oss selv, eller for stammen vår, eller for menneskeheten gjennom å få alle mennesker til å gjøre og tenke og føle som oss.

Det nye mennesket har med enkel logikk gjennomskuet dette, der det forsiktig plirer opp mot solen med litt lysømfintlige øyne. Han/hun vet at så lenge vi utnytter og undertrykker og ødelegger naturen rundt oss, så vil vi automatisk undertrykke, utnytte og ødelegge hverandre. For hvis vi har rett til å trække på og utnytte noen, så er det bare snakk om gradsforskjeller. Kvinner en dag, mørkhudede en annen, homser en tredje og trær og dyr dagen deretter, og så gjerne en liten svipptur innom naboen. Fordi vi har rett. Vår hellige ukrenkelige rett som Guds utvalgte, den fysiske sterke. Naturens lov har rett og slett satt oss, Darwins utvalgte yndlinger på toppen av skapelsens trone og slik er det bare. Huleboeren kunne i hvert fall forklare sin holdning med at hans verden var ganske liten. I dag vet vi at vi bor på en bitte liten planet, som befinner seg ganske langt ute i armen, på en bitte liten galakse, som befinner seg i et uendelig hav av galakser og ikke en gang i nærheten av galaksens sentrum. Vi

som vet dette har ikke lengre fnugg av unnskyldning for vår idiotiske tro på at vi er skapningens herre og viktigere enn resten av livet på denne lille planeten.

Den mann som har ristet av seg tilstrekkelig antall av de gamle tesene og dogmene, er ikke lengre først og fremst samfunnets spydspiss eller forsvarer. Han er ikke skaffedyr eller kriger eller moralist. Den nye mannen er først og fremst seg selv. Fri og i stand til å velge hva han vil være og gjøre.

Den frigjorte tilhører universet, menneskeheten og naturen. Og han vet en ting med usvikelig sikkerhet! Han har ikke lyst til å ha makt over andre. Sårene etter lenkene som har gnagd seg inn i sjelen etter tusener av år, holder minnet om ubehaget og smerten gjennom å være verdens tyrann klart og sterkt i live. Han vil rett og slett ikke gå tilbake til den rollen, uansett hvor mye de hjelpeløse, som er vant til tyrannens sterke, refsende, hardtslående og beskyttende hånd, trygler og ber. Han vil heller aldri godta å underlegge seg andre tyranner, om det så er krigerske statsledere, sjalu koner eller livredde velgere.

Den nye hvite heterofile mannen er fri til å velge. Og det han ønsker aller mest er å hjelpe de som enda ikke har funnet sin egen kraft og frihet til å finne den. Jo flere frie mennesker det finnes på planeten, jo flere likeverdige har han å danse og leke med.

MENN OG KVINNER

Naturen er ordnet så forunderlig at det finnes to kjønn hos de fleste arter på denne planeten, deriblant mennesket.

Vi kunne valgt selvbestøvning, eller direkte manifestasjon av nykommere. Men slik er det nå ikke. En av grunnene til denne ordningen med to kjønn kan kanskje være at det er en ganske underholdende metode for forplantning. Ja livet for de ”enklerne” livsformer synes stort sett å dreie seg om tre ting. Soving, spising og sex. I løpet av sin tid her på jorden har mennesket oppfattet at sex ikke bare er et instinkt av nødvendighet, det kan faktisk være morsomt også.

Dagens forskere tror at koblingen mellom sex og barn ikke var helt til stede i menneskets tidligere vuggeår. Sex var en ting, mens barn var noe annet, som på mirakuløst vis ble frembrakt av kvinnen. I denne perioden dyrket man gjerne den store moder og livgiver som den viktigste og mektigste av alle guder. Det er denne perioden som sies å ha vært matriarkatisk, hvor kvinnen styrte mye av samfunnet.

Det virker som mannens ferd mot tyranntronen for alvor startet i det øyeblikket han fant ut at han var like nødvendig som kvinnen for å føre slekten videre. Det var kanskje da han for første gang virkelig forsto at verden hadde bruk for ham. Men det var jo ikke nok å være deltager. Mens det ikke er noe problem å vite hvem som er barnets mor, så kan som kjent farskap være mer diskutabelt. For å få kontroll over situasjonen og dets synlige bevis gjaldt det for mannen å sikre seg at det var hans barn kvinnen fødte. Dermed var grunnlaget for sjalusi og mannens behov for å kontrollere kvinnens seksualitet lagt. Angsten for å miste denne kontrollen synes i ettertid å ri den edle mannsling som en mare. En angst som vi nå kan forstå har sine røtter helt tilbake til urtiden.

Det er kanskje derfor mannen har vært så opptatt av sin egen overlegenhet og nyttighet. For å sikre sin egen innflytelse og ”udødelighet” trengte han å vite med sikkerhet hvem som faktisk var

hans avkom. Det er underlig å tenke på at det også i våre dager er en vanlig forestilling at man lever videre gjennom sine barn. Barna blir på denne måten en slags forlengelse og videreføring av foreldrene. Selv om dette på noen måter har en kjerne av virkelighet i seg, for eksempel som at barn er en genetisk miks av mor og far, så synes man iblant å glemme at barn faktisk er unike individer allerede fra første åndedrag.

Den nye frigjorte mannen vet at et av kjennetegnene på høyt utviklet bevissthet og etikk er forståelsen av at møtet mellom de to kjønn ikke trenger å være rent forplantningsmessig eller instinktivt. En høyt utviklet bevissthet vil ha mest mulig glede, og vet at jo mer glede man kan gi andre og oppleve sammen med andre, jo mer glede blir det. Denne forståelsen av at sex ikke er til for å skape nytt avkom, preger selvfølgelig også svært mange grisete og tyranniske dinosaurmenn, som elsker å meske seg med kjøtt for å tilfredsstille sine mer eller mindre bisarre lyster og behov. For en tyrannosaurusmann dreier ikke sex seg lengre om verken forplantning eller en dyp forening av to sjeler. Sex dreier seg om makt, tilfredsstillelse av eget begjær og behovet for bekreftelse på at man er vellykket og tiltrekkende.

Sex uten makt og skyld er en ganske lystig og gledelig sak, så den nye frigjorte heterofile mannen har selvfølgelig slett ikke noe i mot å nyte denne gleden.

Det er en forunderlig sak. Kvinner som bruker dildoer er erotisk frigjort, modige, fordomsfri og tar ansvar for sin egen seksualitet. Visste du at dette slett ikke er noe nytt. Den eldste redskapen man har funnet som ligner mistenkelig mye på en dildo er 28 000 år gammel. Og i husmorblader på begynnelsen av 1900 tallet ble det annonsert for avslappende massasjeapparater som stimulerte til uendelig mye glede. Leger klaget iblant over at de ble utslitte av å masser såkalt hysteriske kvinner til utløsning, fordi dette ble ansatt som en vitenskapelig metode for helbredelse av såkalt hysteri.

Når slavene tilsynelatende kaster lenkene jubles det. At menn faktisk har gjort noe lignende med høyrehånden, visuell stimulering,

eventuelt støttet av oppblåsbare barbaraer og andre dimsedutter i utallige tider sees bare på som et utslag av mannens umåtelige umodenhet, selvopptatthet, undertykkelse av kvinnen og det hele er nærmest et slags lurvete – jeg ber alle griser som leser dette om unnskyldning – griseri. NB! Grisen er faktisk et ganske utviklet og renslig dyr, som ved siden av rotta og apen er en av de skapningene som genetisk sett ligner mest på mennesket. Så hvis vi skal frigjøre vår seksualitet og vår iboende kraft, så er det kanskje viktig å få ord som gris og rotte til å bli hedersbetegnelser.

Det er ikke nødvendigvis noe mål at den frigjorte mannen skal onanere mest mulig. Men når han føler trang til det, tar han saken i egne hender uten skyldfølelse. Den Gud som fordømte stakkars Onan for at han lot sin sæd falle til jorden hadde liten innsikt i mannens behov. Ikke skulle Onan begjære sin neste, eller sin nestes kone eller asen. Ikke skulle han det meste. Selv sikkerhetsventilen ble fordømt. Den sanne hersker og tyrann og et skikkelig mannfolk onanerte ikke, men befrukter de kvinner han tok til ekte og sørget for at de ikke var tilgjengelig for andre. Det var jo en ganske fornuftig ordning, hvis man ville ha en stor mengde menn som var ueksplodert testosteronbomber av skam og frykt. Bedre råmateriale for psykopatisk tyranni på det private og offentlige plan er vanskelig å få tak i.

Den frigjorte mann må forholde seg til kvinnen og sin egen erotikk på en annen måte, hvor seksualitet ikke er styrt av skyld og frykt. Dette kan være meget vanskelig, når halvveis frigjorte kvinner delvis ønsker at han skal være frigjort og heterofil på en ny måte, og samtidig bruker de samme herskerteknikker hun brukte for å få makt og kontroll over den gamle tyrannen. Frigjøring må alltid skje på den som frigjøres sine premisser. Den delvis frigjorte kvinnen kan derfor ikke få en ny type mann å leke med, som skal være frigjort på hennes premisser. Beklager kvinner, det lar seg dessverre ikke gjøre. Mannens frigjorte seksualitet er i svært mange tilfeller ikke monogam over tid. Dette er hva kvinnen må leve med og finne ut av hvordan hun kan forholde seg til, hvis hun vil ha en frigjort og

kjærlig mann. At kvinnens seksualitet heller ikke er monogam av natur, men av kultur, er en annen historie.

Tidligere i dette kapitlet nevnte jeg ordet likestilling. Bruken av dette ordet og den bevisstheten som ligger bak har kanskje det aller største ansvaret for at forholdet mellom menn og kvinner fortsatt er preget av så store forskjeller. Er menn og kvinner likestilt? Kan de over hodet noen gang bli likestilt? Kan menn legge seg ned og føde barn? Kan kvinner tisse stående oppetter langs veggen uten å grise seg til noe voldsomt? Ja, da, jeg vet at det finnes enkelte kvinner som har utarbeidet en slik kontroll over musklene i underlivet at de faktisk kan få til dette, men du skjønnte poenget?

Ideen om likestilling er i utgangspunktet ganske absurd og på mange måter direkte skadelig. Vi kan innbille oss at en mann og en kvinne på en eller annen forunderlig måte kan bli likestilt. Men hva med et menneske og en fugl. Eller et menneske og et tre? Her er forskjellen så store at ideen om likestilling blir komplett fjollete. Hvis rettferdighet skal baseres på ideen om likestilling, så ligger det meste av liv på denne planeten uhyre tynt an... noe som faktisk er situasjonen. Ordet likeverd rommer en helt annen dimensjon. Hvis du trenger å være likestilt for å være likeverdig så kan vi glemme alt som heter likeverd. En utviklingshemmet med 60 i IQ kan aldri bli likestilt med en uhyre begavet og talentfull person. En stygg kvinne kan kreve i tusener av år å bli likestilt med en vakker skjønnhet, men det kommer aldri til å skje. Vi er grunnleggende forskjellige og slett ikke likestilte. Jeg stammer for eksempel fra en familie hvis sangstemmer og gehør ligger så langt etter normen at jeg ville vært plassert på hjelpeskole, eller hjem for handikappede, hvis sangstemme var den viktigste måleenhet for vår verdi som menneske. Jeg kan kreve at min sangstemme er likestilt med andre og at alle synger med sitt nebb så mye jeg vil. Men det vil ikke komme mange på mine konserter.

Den frigjorte hvite heterofile mannen prøver ikke lengre å ikle seg en tvangstrøye av likestilling. Istedenfor tar han på seg bevissthetens joggedrakt og går ut og trener opp sin kondisjon til

å mestre likeverd over lengre distanser. Menn og kvinner, trær og delfiner og mygg kan nemlig være likeverdige. Det betyr ikke at de er like, eller at de fyller den samme rolle i planetens store samspill. De er likeverdige nettopp fordi de er seg selv og har sin helt spesielle plass i sammenhengen. Et tre eller en fugl eller en hund har intet behov for å bli respektert som menneske. De har behov for å respekteres for det de er, på samme måte som et menneske har behov for å bli behandlet med respekt og verdighet... som menneske. Dyr, trær, fjell, planter og stjerner er ikke mindreverdige eller mer verdt enn menneskene. De er likeverdige, akkurat som de er. Det nye og frigjorte mennesket vet dette og behandler alt som eksisterer med like stor verdighet og respekt for dets egenart og natur.

AVSKAFF SKAFFEDYRET

Den hvite heterofile velstående mann elsker kvinner. Samtidig har han en dyp redsel i seg, avleiret gjennom tusener av år som tyrannens redsel for at de han undertrykker skal reise seg mot ham, kle ham naken og piske ham offentlig før de henretter ham på den grusomste måte for å få hevn for all sin lidelse.

Den frie heterofile kvinne elsker også selvfølgelig menn. Men hun bærer gjerne på den mistro man føler for den som har hatt og misbrukt makt. Men mange nærer også en dyptgående forakt for mannen som tror han har kontroll og innflytelse, men som svært ofte har blitt dreid rundt lillefingeren av kvinner, som har brukt menn for å skaffe seg egen makt. Hvor mange kvinner har ikke latt sine menn tro at de sa noe lurt, tro at hun var enig, tro at hun hadde orgasme o.s.v.? Bak denne tilsynelatende medgjørligheten ligger i beste fall en manglende tillit til mannens evne til å takle sannheten om seg selv, og i verste fall en forakt for mannens lettlurthet.

En frigjøring av mannen krever at han slutter å la seg bruke og manipulere av kvinner. En frigjøring av kvinnen betyr at hun slutter å bruke menn som redskap for å oppnå egen innflytelse.

Siden menn som først kaster tyrannens lenker har lite å vinne på å gå over til "fienden" og ta på seg den undertryktes rolle, vil menn som først har innsett hva frihet er og sluttet å misbruke makt ofte ha kommet lengre i sin frigjøringsprosess enn tilsvarende kvinner.

Ohooo, jeg hører kvinnehæren rykke frem og rasle med neglesaksene. Men spørsmålet er kanskje om det virkelig finnes noen slik mann? Kvinners frigjøring har ofte vært et skinnbedrageri. Hvor frigjøringen til tider har bestått av ønsket om å åpenlyst innta plassen på mannens trone. Det er fristende for den undertrykte som gjør opprør å selv bli den mektige som styrer verden. Som det så kjekt heter fra borgerskapets opprør i Frankrike:

"Revolusjonen spiser sine barn."

Det betyr at de som gjorde opprør mot herskerne selv blir herskerne, og prøver å hindre at de selv blir styrtet fra tronen. Men strømmen av

nye tyranner overmanner dem og de som en gang var sterke blir spist når de svekkes. Det er lite fristende å gå fra tyrann til offer, men langt mer fristende å gå fra offer til tyrann.

En av mannens grunnleggende funksjoner har vært å forsørge/utnytte sine undersåtter. Det være seg folket, leilendingene eller familien. De fleste menn har forsvunnet ut på arbeid tidlig på morgenkysten og ridd sine datamaskiner inn i solnedgangen. Så kom de hjem, og skulle ha middag. Det var en slags mening i dette, den gangen det var en kvinne, eller noen tjenere der hjemme hvis hovedoppgave var å lage mat, føde barn, gi fotmassasje og strikke ullsokker.

Den industrielle revolusjons familiemann, så dessverre lite til både sine penger eller familien. Få er de tyranner som har kunnet sitte aller øverst på tronen og svinge piskan. Selv om den hvite heterofile mannen i store perioder har klart å underlegge seg alle andre, gjaldt fremdeles rangordningen innad i manneklokken. Før borgerskapet virkelig gjorde inntog med sin diskrete sjarm var det gjerne tre klasser mennesker. Det var herskerne, og så vår det følgerne og så var det slavene. I tillegg fantes det kanskje mindre grupper, som kunstnerne og mystikerne og opprørerne.

Men de aller fleste falt under kategorien følgere eller slaver. Denne mannen fikk ”realisert” seg selv i kullgruver eller på revisorkontoret. Alle inntektene gikk gjerne til bolig, kone, barn og de andre utgiftene som et jordisk liv krever. En fortvilet følelse av å ikke ha nok inntekter til å fylle alle disse behovene, og i enda mindre grad ha tilstrekkelig med egne penger har drevet mang en mann til alkohol og gambling. Alkohol som en flukt fra denne uholdbare situasjonen, hvor man skulle være herre og mester i eget hus, men i virkeligheten hadde smått med råderett over de hardt tiltjente grunkene. Gambling skyldtes ofte et desperat håp om at noe skulle skje som kunne forbedre situasjonen.

Så skjedde det fantastiske. Kvinnen ville også ut og selvrealisere seg. Hun ville arbeide og tjene egne penger. Noe bedre har vel neppe skjedd for den hardt belastede mannen. Nå kunne

kvinnen tjene sine penger og mannen sine. Han kunne få egne lommepenger, som han kunne bruke til akkurat det han selv ville, uten å få dårlig samvittighet. Hurra! Så konsekvensen av likestilling og frigjorthet er at mannen ikke lengre er familiens skaffedyr. Kvinnen er like ansvarlig for økonomien - like ansvarlig for sin egen og den eventuelle felles økonomi - som mannen.

Den frigjorte mannen har overhodet ingen problemer med at kvinnen har bedre utdannelse, lengre arbeidstid og tjener mer penger enn han selv. Han fryder seg umåtelig på hennes vegne. Han unner seg noen ansvarsløse timer med hva det måtte være, og kjøper seg akkurat det han selv har lyst på for egne penger, uten dårlig samvittighet. Eller i det minste halvparten så dårlig samvittighet for å bruke penger på seg selv som tidligere, fordi han nå bare har halvparten av ansvaret for fellesutgiftene og den kommende generasjons vekst og velstand.

Langsamt, langsamt gjenvinner den frigjorte mannen råderetten over sitt eget liv. Ikke fordi han blir ansvarsløs og lar andre seile sin egen sjø. Men fordi kvinnens frigjøring løfter mange byrder av hans skuldre. Ja, man kan til og med slippe å bo sammen med sine barns mor, hvis det skulle vise seg å være for krevende.

Selvfølgelig er ikke balansen perfekt... mannen må gjerne betale mer bidrag til barna ved skilsmisse, får sjeldnere forsørgeransvar for dem... og har i det hele tatt færre rettigheter.

Når andre ikke er så avhengige av mannens arbeid og inntekt, så får han mulighet til å ta det mer med ro. Og kanskje enda bedre, han får mulighet til å gi frivillig av sitt overskudd. Mulighet til å dele av glede og kjærlighet, ikke av plikt og skyld. Det er jo slik at man nesten får tro på at ekteskapet ikke bare kan overleve, men til og med være et gledens arnested. Fordi den frigjorte mannen kan velge å dele av sin eventuelle overflod. Han kan til og med velge å gå, uten å måtte oppleve at kvinner og barn blir fordømt og uglesett og havner i skammens skyggefelt, fordi han rett og slett ikke holdt ut mer. Kvinnen har gjort en formidabel innsats for å gjøre enslige, skilte og ugifte mødre til respekterte, hederlige og noenlunde økonomisk trygge. Den frigjorte mannen jubler uhemmet over alt dette. Hans sporadisk

manglende villighet til å tjene penger eller gifte seg dømmer han ikke lengre til å være den verste av alle tyranner. Den udugelige og mislykte tyrann, som var en skam for alle vellykte og maktutøvende tyranner over hele verden. Ja, den nye mannen kan til og med tillate seg å være utilstrekkelig og mislykket, uten å nødvendigvis føle seg som et uverdigg individ. Han har frigjort seg fra dette ansvaret med å måtte ha suksess, gått ut blant de vanlige dødelige og har endelig lov til å være litt svak, hjelpeløs og menneskelig. I vårt samfunn har vi ofte et voldsomt behov for å være nyttige. Et viktig spørsmål er hvem man skal være nyttig for... og hvorfor?

Hvis vi skiller ordet nyttig fra nødvendig er vi et stykke på vei. Det nødvendige er det som skal til for å dekke det som kalles primærbehov. Varme, husly, mat og en viss form for nærhet og fysisk kontakt. Hva er det da som gjør at mange mennesker føler seg uverdige og ubrukelige hvis de ikke er til nytte? Når sant skal sies så er svært mye av det som sies å være nyttig, til ubotelig skade for menneskene og resten av livet på denne planeten. Hvis vi tar et lite skritt bort og ser på hva som er viktig, så vil jeg komme med den påstanden at alt som virkelig er viktig – ut over det nødvendige – er unyttig. For det frigjorte mennesket er de fire viktigste tingene i livet: Kjærlighet, skjønnhet, visdom og glede. Bieffekten av kjærlighet, skjønnhet, visdom og glede kan være det som beskrives som nyttig. Men man elsker ikke, eller er glad fordi det er nyttig. Man skaper heller ikke skjønnhet fordi det er nyttig. Og visdom er en kvalitet som svært ofte kommer i direkte konflikt med det som kalles nyttetenkning. Det kan være et tankekors at et stygt ord som utnytte på mange måter er tatt inn i varmen som et fint ord. Det er nyttig å utnytte naturressursene for eksempel.

Den frigjorte hvite heterofile mannen slutter å gjøre ting fordi de er nyttige, eller gir ham makt og innflytelse. Han gjør saker og ting i verden fordi han drives av eller søker etter mer kjærlighet, glede, visdom og skjønnhet. Hvis du har vanskelig for å være enig. Se for deg at du har visdom, skjønnhet, kjærlighet og glede og har dekket dine nødvendige behov. Er det noe du savner?

PENIS

Frigjorte hvite menn elsker sin erigerte penis. De er fornøyd med fasjon, størrelse og den lett blekrosa fargen. Men de har ikke den oppfatningen at en erigert penis nødvendigvis må få tilfredsstilt sine behov øyeblikkelig. De vet til og med at ereksjon ikke nødvendigvis betyr at de vil ha sex. De har våknet om natten fra drømmer som overhodet ikke dreier seg om sex, og frydet eller forundret seg over sin egen jublende ereksjon.

De har med andre ord forstått at en ereksjon kan være en glede for den som har den, og ikke nødvendigvis er noe det gjelder å bli kvitt så fort som mulig. Den frigjorte mann verken tenker eller føler med det nederste hodet, han vet at det finnes helt andre organer og steder i kropp og sjel som er bedre egnet til den slags utfoldelse. Den frigjorte hvite mann behandler sin penis med kjærlighet og omsorg. Han holder den ren og pen når den er parkert i garasjen, og har intet behov for å trekke den frem i tide og utide. Ofte har homofobien og/eller angst for det feminine gjort den hvite mann aldri så lite redd for sin egen penis. Han kan ha en tendens til å behandle den hardt og voldsomt, og derfor bruke den som et våpen eller et redskap når han forholder seg til kvinner med denne edle kroppsdelen. Angsten for det feminine kan være en angst for kvinner og kvinners makt og eventuelt større seksuelle kapasitet enn mannen, eller for mannens egen indre femininitet. Som oftest henger det sammen slik at angst for egen femininitet og kvinner er en og samme sak. Homofobien springer ut av en angst for andre menns peniser – og det er klart, hvis du er redd for alle verdens peniser, som ikke henger på din egen kropp, så må det jo være noe skremmende med den som henger på din egen også.

Den frigjorte hvite heterofile mann har gitt slipp på mange erobringer, men samtidig fått mulighet til å erobre nye områder. Og et av de aller viktigste nye satsingsområdene er selvfølgelig å erobre tilbake sin egen penis. Det må opprettes et vennskap og en intimitet med denne kameraten. Har det noen gang forundret deg at menn

omtaler sin egen penis som pølsa – elgen – jonas eller dingsen. Som om det var en slags ukjent fremmed de hadde i huset. I beste tilfeller virker det som et symbiotisk forhold mellom to likeverdige parter. En mann og hans penis. I verste fall anses penis som et slags snyltedyrt man er tvunget inn i symbiose med – et merkelig fremmedartet vesen som iblant overtar styringen og krever å få dekket sine behov. Det kan virke som om penis på en måte ikke egentlig er en del av kroppen, men mer er skrudd fast med noen muttere, som en slags tappekran.

Så en av den frigjorte hvite heterofile mannens erobringstokter er å bli venner og oppnå intimitet med sin egen penis. Når det er gjort, så forsvinner homofobiske tendenser av seg selv. Det er jo naturlig at menn er nysgjerrige på andre menn, og smugtittet etter størrelse og fasong langs tisserennen på toalettene. Når de ikke lengre er redde for sin egen penis verken i myk eller hard pakke, så er ikke andres heller så truende. Ja, frigjorte menn kan til og med snakke med andre menn om gleden ved å ha en penis, og utveksle informasjon, uten å måtte underbygge sin potens og mandighet med å gjøre kvinner til kjøttstykker som de har begravd pølsa si i.

Den frigjorte heterofile hvite mannen er trygg for kvinner. Ikke fordi han impotent og underdanig lusker rundt i filttøfler. Men rett og slett fordi han ikke ville komme på tankene om å utsette seg selv eller sin penis for ubehaget ved å skulle tvinge seg på noen. Ett hvert møte mellom ham og andre på det erotiske plan vil måtte innebære respekt og forståelse for hvordan denne sterke, men også veldig sårbare lille krabaten fungerer. Han vil ta et nei for et nei, selv når hun kanskje mener ja. Rett og slett fordi det ikke finnes noe behov eller ønske om å påtvinge seg andre. Respekt for andre er vel og bra. Men hemmeligheten er at den som ikke har respekt for seg selv, heller ikke har virkelig respekt for andre. Og når mannen har respekt for seg selv og sin egen penis, vil han som nevnt aldri ha noe som helst ønske om å gjøre noe med noen som ikke vil gjøre det selv. Det krever selvfølgelig at kvinner istedenfor å late som om de motvillig går med på å tilfredsstille mannens behov, selv går åpent ut

og erklærer sin kjærlighet til en mann og hans penis, og tar initiativ til å vise at hun ønsker å bli nærmere kjent med dem begge.

Den frigjorte hvite mannen elsker følelsen av potensial i en erigert penis. Ordene potens og potensial henger sammen. Mannen elsker følelsen av kraft, styrke og muligheter, men han er ikke slave av den. Han kan bruke dette potensialet til å gjøre noe konstruktivt og kreativt, som å utforske nærhet, intimitet og kjærlighet. Han nyter den sanselige følelsen av mulighet som ligger i den erigerte penis, men han må ikke for enhver pris utløse dette potensialet ved første og beste anledning. Han undertrykker verken sin egen eller andres seksualitet, potensial og ereksjon. Ja, han er ikke en gang skremt av å se andre erigerte peniser enn sin egen... Den frie hvite heterofile mannen er fri til å dele eller la vær å dele sin kraft og sin glede. Han lar seg ikke lokke som en sau til slaktebenken av den første og beste kvinne som stimulerer hans erogene kjertler, eller han gjør kanskje nettopp det, men da fordi han velger det selv. Han har et kjærlighetsforhold til sin egen kraft, potens og potensial. Han kan leve med nederlag, og muligheter som ikke ble noe av, fordi han verdsetter seg selv og sin egen virilitet. Han kjenner sin sårbarhet og sin styrke og respekterer andres sårbarhet og styrke. Å bruke sin penis som en voldelig rambukk, eller tigge, true eller tvinge seg til å få drive aktiviteter med den ville aldri falle ham inn. For den frigjorte mann vil det å bruke slike metoder for å tilfredsstille den erigerte penis behov for utløsning og innflytelse være den største ydmykelse. Å få nei, eller kose seg på egenhånd er overhodet ingen pinlig eller ydmykende situasjon.

Den heterofile mann med god peniskontakt er som sagt villig til å godta et nei på et hvilket som helst tidspunkt. Nettopp fordi han ikke er redd for at hans penis og han selv ikke er bra nok, fordi han respekterer andre, og ikke minst fordi han respekterer seg selv. For den frigjorte hvite heterofile mann er penis, foruten sine andre åpenbare funksjoner, ikke et redskap for makt, erobring eller inseminering. Den er et redskap for kreativitet, glede, intimitet og kjærlighet. Ja den er ikke bare et redskap, men også i sannhet et

uttrykk for disse kvalitetene, slik de kommer til uttrykk i mennesket og resten av den skapende natur. Denne mannen elsker sin penis og alle de muligheter den byr på. Og selvfølgelig blir det mye lettere for en kvinne å elske en manns penis, hvis han elsker den selv.

KROPP - HENNES

Den hvite heterofile mann har et ømt og kjærlig forhold til kvinnekroppen, uansett størrelse, utforming og fargenyanse.

Noe av det som tiltrekker ham ved kvinnens kropp er det runde og myke. På mange måter kan det mest spennende ved kvinnekroppen for en heterofil mann sies å være det som er annerledes enn den kroppen han selv vandrer rundt med. Huden til en kvinne er litt annerledes, fettete har en annen konsistens og fordeling, som gjør kvinnekroppens overflate og hud forskjellig. Han liker rett og slett å ta på denne huden. Å la fingre gli over dens mykhet.

Ellers er det spennende å utforske det mer åpenbare tilbehøret som ikke medfølger hans egen utgave. Marmorfjellene og jadeporten, eller som de også kalles pupper og fitte.

En dag kom lille Marius hjem til mor og far og sa at han hadde lært noe nytt i barnehagen. Mor og far ville gjerne høre hva det var. Marius sa han hadde lært et ord som de ikke kunne, og mor og far var som alltid nysgjerrige og lærevillige. Jo, sa Marius, jeg vet hva ordet fitte betyr. En plutselig stumhet oppsto i mors og fars taleorganer, noe Marius ikke la merke til mens han fortsatte. Jo, en fitte det er en trang bergsprekk.

Det er jo et vakkert ord for å beskrive kvinnens aller helligste. En trang bergsprekk som leder inn i det magiske berget det blå, og kanskje fører den helt ned til jordens indre og viser oss skatter på veien.

Kvinnens bryster er av stor interesse for den heterofile hvite mann. Kanskje fordi de er forbundet med mystikk og tildekning. En gang var det uanstendig for kvinner å vise ankene, og i viktariatiden var det ganske vanlig å tildekke bordbena, fordi de kunne minne om kvinnens ankler. Men bryster er litt mer spesielle. For det første har menn og kvinner ganske like ankler.

Menn stifter tidlig bekjentskap med sine mors bryster. De er myke, varme og fulle av livgivende næring. Kanskje er det dette minnet om varmen og den livgivende nektaren som fløt ut av de

velsignede melkekjertlene, som drar menn slik til kvinnebrystet. Kanskje er det derfor at noen menn synes det er flottere jo større brystene er. Dypt nede opplever de det muligens som et symbol på overflod og en uendelig flom av denne ypperste av alle kjærlighetsdrikker, morsmelken. På den andre siden liker de kanskje bryster fordi de fortsatt er myke, runde og fulle av erogene soner. Man skal heller ikke se bort fra at opplevelsen av gjenkjennelse og gjensidig forståelse når erigerte brystvorter strutter liflig under lepper og hender, de har jo en aldri så liten likhet med minipenis.

- Jeg beklager, hvis du etter dette ikke har samme glede av kvinnebryster, så må jeg fortelle at du hører med til de menn som er lettere eller tyngre angrepet av sykdommen homofobi. -

Jadeportens fascinasjon er mer åpenbar. Den er jo bl.a. laget nettopp for at mannen skulle kunne ha et sted å gjøre av sin jadestang, når nytt liv ble skapt dypt der inne i jadehulens magiske verden. Instinkter trekker mannen mot denne. Og kanskje det aller dypeste instinkt er å gi av sin egen kraft for å skape nytt liv. På dette planet, som er et av de dypeste vi kan finne, så gir mannen sin kraft og sæd til kvinnen, som tar i mot den og bærer frem det nye liv.

Den hvite heterofile frigjorte vet at den virkelig frigjorte ikke er den som tar – eller tvinger – eller hersker - men den som gir av sin livskraft.

Mannen har utallige gode grunner til å like kvinnekroppen, i all sin frydefulle variasjon. Det viktigste hindrene for ham er som oftest kvinnens holdning til sin egen kropp. Hvis en kvinne sier til sin mann mange nok ganger at hun er for tykk, så tror han henne til slutt. Hennes ønske er kanskje å få høre at nei da, du er akkurat passe, eller du er tynn. Men når kvinnens tvil på om hennes kropp er bra nok blir luftet mange nok ganger, så gir etter hvert mannen opp å overbevise henne om at hun er bra nok. På det planet er menn påvirkelige, de tror hun vet best, i hvert fall når det gjelder hennes egen kropp, og begynner etter hvert å se kvinnekroppen gjennom hennes egne øyne, og først da ser han skavanker og feil.

Denne påvirkningen fra kvinnen selv, er sannsynligvis

sterkere enn påvirkningen fra reklame og idealbilder. Det har alltid vært slik at den som har sterkest evne til å påvirke en manns psyke, er de kvinner som står ham nærmest. Det starter med mor og utvikler seg videre derfra.

Kvinnen synes i utgangspunktet å være langt mer påvirket enn menn av dette ytre idealbildet av sin egen kropp. Det nesten forunderlig ufattelige, er jo at svært mye av det moderne kvinnebildet er skapt av homofile menn, som helst vil at kvinner skal se ut som unge gutter, som jo er det de liker.

Så kvinnene er endt opp med dette umulige idealet, hvor hoftene og nederdelen deres skal være som på en unggutt. Brystene kommer man jo ikke unna, på denne tynne gutteaktige kroppen skal det henges et par melkekjertler av brukbar størrelse. Skuldrene skal være brede og litt mannlige, mens hendene helst skal være forfinet og litt adelige. For så å krone det hele, så skal det være litt mørk og dampende mystisk sensualitet inne i bildet. Noe som gjøres gjennom at leppene skal ha den ekstra brede looken fra det som kalles det mørke kontinent. Afrikanske lepper med andre ord.

Det sier seg selv at ingen kvinne med normale metoder kan leve opp til denne absurde byggeklossen av en forførende fru Frankenstein, så man prøver etter beste evne å true kroppen inn i disse formatene, gjennom spiseforstyrrelse, silikonoperasjoner, makeover og andre redskaper man måtte ha for hånden.

Kanskje kvinnene egentlig konkurrerer med hverandre, og ikke prøver å gjøre seg tiltrekkende for menn? Kanskje de søker å vinne andre kvinner, homofile menn og eventuelt utenomjordiske skapningers gunst? Sannheten er at vi, frigjorte hvite og heterofile menn liker kvinner i nesten alle fasonger og former. Vi tiltrekkes av dere, svermer rundt dere og beundrer dere som variasjoner over en gudinne. Vi liker kroppene deres, selv om vi kanskje egentlig er mer opptatt av det som er bak og sjelen deres. Vi lengter etter å finne en gjenklang fra vår egen sjel. Men som sagt, vi liker kroppen deres, den trenger ikke å være perfekt eller noe som helst, bare dere er inni der og bruker den til noe av det den er så velegnet til. Den frie hvite

heterofile mann ser ikke etter nesten uutsprungne kvinneblomster med dådyrøyne. Han er forbi det pedofile stadium og liker modne kvinner, gjerne med hofter og bryster og hele tilbehøret. Han kan også like de tynne og slanke eller store og kraftige. Hver og en av oss har kanskje våre drømmer og tiltrekkes av forskjellige ting, men de drømmene er våre private. Ikke masseproduserte modelldrømmer, spydd ut av en merkelig kroppsindustri.

Så, hvis kvinnene selv var litt mindre kroppsfixerte, litt mindre fanget i sin egen angst for å ikke være tiltrekkende nok, så ville vi – de frigjorte hvite heterofile mennene sette enormt pris på det. Vi har kastet lenkene og ønsker ikke å bytte ut våre egne lenker, med de kvinnene misfornøyd har kveilet rundt sine egne kropp, for deretter å be oss holde dem, og for deretter å gi oss skylden for at de har blitt lenket. Nok en gang.

VI LIKER KVINNER. VI TILTREKkes AV SJELEN OG BRYSTENE OG JADEPORTEN OG UNDERHUDSFETT OG ALSKENS VARIASJONER AV NESER OG ØYNE OG LÅR OG RUMPER.

KROPP - HANS

Her kan du velge mellom alternativ A og B.

A

Den hvite heterofile mann er veltrent, går turer i skog og mark og er muskuløs. Han spiser sunt og er i det hele tatt et idealbilde på den velholdt og velfungerende evighetsmaskin.

B

Han er alltid fornøyd med kroppen sin og bryr seg overhodet ikke noe særlig om hvordan den ser ut. Han er frigjort fra kroppens tyranni og har ingen problemer med ølvom, love-handles eller tynne pipestilker.

Hvis du har forkastet begge alternativene, så er du på sporet. Den frigjorte heterofile mann ser ikke kroppen som en maskin som skal være mest mulig effektiv. Han setter først og fremst pris på å ha en kropp, og alle de muligheter og opplevelser den gir ham tilgang på.

Han lever ganske så godt med den kroppen han nå en gang har fått utlevert, og prøver å gjøre det beste ut av situasjonen. Den frigjorte hvite mann er stort sett ganske fornøyd med sin kropp. Han vet at den ikke kan måle seg med standardisert perfektjon, men synes ikke det er et problem. Han trenger ikke å ha vaskebrettsmage eller spesielt lang penis, for å føle seg som en mann. Samtidig tar han rimelig godt vare på sitt jordiske legeme, så det kan gi ham mest mulig glede i øyeblikket og årene som kommer.

Den frigjorte hvite heterofile mann, liker å pynte seg på forskjellige måter. Han synes det er bra å gjøre verden til et vakrere sted, gjennom å fremheve det som er vakkert og sterkt i en selv. Han har heller ikke noe i mot at kvinner er pyntet, og på samme måte gjør verden til et vakrere sted. Selv om han i mange tilfeller synes at kvinner er vakrest når de står upyntet i rufsete t-skjorter og ser på verden gjennom morgentrette øyne.

Det er egentlig ikke så veldig mye mer å si om dette temaet. For den frigjorte hvite heterofile mann, er kroppen, så lenge det ikke oppstår sykdom eller annet et ganske greit prosjekt. Han har et avslappet forhold til seg selv, og er som nevnt egentlig ganske godt fornøyd med tingenes tilstand. At han ikke alltid viser dette til andre skyldes ofte at han rett og slett vil unngå å bli kalt selvgod.

KLÆR

Er det et område hvor den frigjorte mann føler seg misunnelig på kvinner, så er det området klær. Gå inn i hvilken som helst kvinnebutikk, og den sprudler over av klær i alle mulige farger og fasonger. Gå inn i en herrebutikk, og det er grått i blått i brunt så langt øyet rekker. Kanskje dette skyldes den hvite heterofile mannens behov for å vise sin maskulinitet gjennom å ikke bruke farger og annet dilldall som kvinner og homofile boltrer seg i. Kanskje det skyldes århundrer med uniformering i forskjellige militære sammenhenger. Kanskje det rett og slett skyldes dårlig fantasi og mangel på interesse. Gudene vet, men herreklær er for det meste et sorgens og kjedsommelighetens kapittel.

Den frigjorte hvite heterofile mannen er ikke lengre slave av uniformen. Han kan bruke slips for å pynte seg, men har med stor sannsynlighet et ganske humoristisk forhold til dette latterlige plagget, som mest av alt ligner på en stramt tiltrukket hundekjede. Man kunne kanskje si at å sprade rundt med denne knuten i halsen, på det symbolske plan er et uttrykk for forknytthet og bundethet. Den frigjort mannen kan være elegant i dress og de tradisjonelt tillatte mannlige fargene, eller rettere sagt mangel på farger. På det symbolske plan er alle disse mørke fargene symbol på alvor, ansvar, seriøsitet, tyngde og makt. Det kalles ikke uten grunn de grå eminenser.

Den frigjorte mannen er ikke redd for farger. Farger er jo et symbol på livets utfoldelse, på glede og humør. Den frigjorte hvite heterofile mannen er ikke redd for å le og smile, og kan vise dette med sine klær. Han Bruker pastellfarger uten angst for å være homofil, han bruker sterke farger uten angst for å være en klovn. Den frigjorte hvite heterofile mannen er ikke lengre redd for å være en klovn og underholde litt med sin egen narraktighet.

I gamle dager hadde enhver keiser med litt omløp i hodet en hoffnarr. Det var ikke for å bli underholdt, men fordi keiseren hadde så mye makt, at de fleste som omgikk den edle hersker ble

røv og spyttlikkere. Den gamle keiseren trengte denne respekten og verdigheten, hvis han ikke ble fryktet og æret, så gikk det fort nedoverbakke med makten. Men de som hadde litt omløp i hodet, sørget for å ha en hoffnarr, så i hvert fall ett menneske kunne fortelle de om deres egen tåpelighet og kritisere deres avgjørelser, uten å risikere å bli et hode kortere.

Dagens frigjorte hvite mann, har integrert narren i seg selv. Han vet noe om hvordan det er å ta ansvar og bruke autoritet, når det er nødvendig, men han kan også le av seg selv og sin egen tåpelighet. Derfor tør han å bruke farger og klær som skiller seg ut fra de andre. Han er ingen moteslave, men har ikke noe i mot moten. Dette er kanskje et av de viktigste tegnene ved frigjorthet. Du er ikke fanget i verken den ene eller den andre siden. Du har din personlige smak og forståelse, basert på hva du selv liker, ikke en smak basert på at du følger mote, eller at du må gjøre opprør mot den. Den frigjorte mannen tar i bruk det han liker, der han finner det, og er ikke redd for å skille seg ut. Den frigjorte hvite heterofile mannen kan faktisk finne på å gå med shorts og hvite tennissokker i sandaler. Hvis du møter en mann med denne klesdrakten så ikke vær for rask til å dømme. Det kan være en lett mentalt tilbakestående ungar som har lite sosial trening og manglende evne til å forstå samspillet mellom mennesker. Eller det kan være en hvit heterofil (frigjorte homofile vil aldri bli sett med hvite sokker i sandaler) som rett og slett liker å ha sokker på bena, selv når han går med shorts og sandaler. Hvis du derimot treffer en person som har stappet en tykk ullgenser ned i buksa og som har heist buksa rimelig godt oppover midjen, så kan du trygt regne med at dette ikke er en hvit heterofil og frigjort mann. Det er langt over 99 % sannsynlighet for at du har å gjøre med en hvit heterofil undertrykt og sosialt utilpasset mann.

DØDEN

Den frigjorte mann er ikke redd for å dø. Eller i det minste, han er ikke redd for å tenke på døden eller snakke om døden og kjenne på sin egen frykt for døden.

Vi lever i et samfunn som har stuet vekk døden så den skal være minst mulig synlig. Vi ser ikke at kjøttet vi kjøper kommer fra dyr. Det var et sjokk for meg når jeg var på restaurant i seksårsalderen og bestilte hel kylling og faktisk forsto at matretten kylling og dyret kylling var en og samme ting. Jeg ble øyeblikkelig vegetar, en bestemmelse som dessverre ikke overlevde etter hvert som jeg ble tilvent tanken på at dyrene var der for at vi skulle spise dem. Det vi kaller normalt er jo slett intet annet enn det vi er tillært å tenke på som normalt. Dyrene blir slaktet på lukkede institusjoner som slaktehus, mens mennesker når de blir dødelig syke holder til på sykehus og andre steder. Man kan undres på om denne bortstuingen av de døende er for å hjelpe de syke og døende og gi de best mulig stell, eller om det er for å beskytte de levende mot møtet med sin egen dødelighet og følelsen av hjelpeløshet og angst som møtet med døden svært ofte frembringer.

Jeg har lenge lurt på hva det vil si å være en virkelig mann. Er det å være stor og sterk – å ha mye penger og makt – eller å ta ansvar og leve for familie og barn...? For å få en bedre forståelse av dette gikk jeg til fortidens menneskers innvielsesritualer. Det har alltid vært viktige ritualer forbundet med overgangen fra gutt og jente til mann og kvinne. Vår tids konfirmasjon er en blek rest av disse innvielsene til det voksne liv. Denne mangelen på overgangen og klare signaler som forteller oss at vi nå er klare for å ta vår plass i det voksne samfunnet, er kanskje en av grunnene til at vi ofte er så forvirret når det gjelder våre roller. Mange forblir evige ungdommer, andre påtar seg en rolle og later som de er voksne. Når jeg gikk tilbake og så på disse innvielsesritualene så var det en stor forskjell når det gjaldt menn og kvinner. Så og si alle ritualer som var forbundet med menn, og spesielt de som gjaldt å bli voksen, var nesten alltid knyttet

til å møte og mestre sin egen angst for døden. For kvinners del har det hele en sterkere helning mot å feire fruktbarhet og ønske livet velkommen. Unntaket her er ritualer for de ”eldre” kvinner, etter at menstruasjonen har meldt avbud for godt.

Fellesnevneren for menn var dermed å møte og mestre sin angst for døden. Dette er jo egentlig ganske naturlig når vi ser på hva som skjer under seksualakten mellom mann og kvinne. Mannen gir fra seg sin sæd og kvinnen må ta den i mot, for at nytt liv skal frembringes. Det største mot som kreves av kvinner er å ta i mot liv, uten å ane hva slags liv hun tar i mot. Du kan si at det største motet er forbundet med det å bli gravid og føde. På det psykiske plan gjelder dette i like stor grad kvinnens behov for å føde seg selv. Å ture å ta konsekvensen av det hun bærer på, om det så er følelser, tanker eller handlinger og så bære det frem så det blir manifestert i den ytre verden. Konsekvensen for en kvinne er at når hun føder, så forsvinner det gamle livet. I en utvidet forstand, hvor vi ikke ser på døden som kun den fysiske død, men som en kontinuerlig prosess, så må kvinnen ta i mot livet først, deretter kan det gamle forsvinne. At døden er en kontinuerlig prosess vet vi jo, bl.a. fordi alle cellene i kroppen gjenfødtes kontinuerlig.

Mannen på sin side må først gi slipp og være villig til å dø – så kan det nye liv fødes. Under skapelsesprosessen gir mannen som nevnt fra seg sin skapende kraft, i form av sædceller.

I mange generasjoner og kulturer var krigeren som risikerte den fysiske død det ypperste symbolet på maskulin kvalitet og ære. Samuraiene utviklet dette til noe som lignet en kunstart. Det var ikke det verste å dø, men å miste sin ære, fordi man levde på en uverdigg måte. Ja, i visse situasjoner ble døden gjennom selvmord ansett for å være den eneste farbare vei for en ærbar samurai.

Krig er faktisk en tilstand hvor menn som er veldig oppslukt av den fysiske og ytre verden kan møte og mestre sin angst for døden, eller dø under forsøket. Det er det samme behov som ligger bak tradisjonen med at man i mange samfunn skulle drepe en løve, eller bjørn, eller et annet farlig dyr som en del av sitt innvielsesrituale til

voksenverden.

Villigheten til å risikere sitt eget liv, for å hjelpe og redde kvinner og barn, eller andre i nød er fortsatt et positivt trekk ved maskulin identitet. Vi kan kanskje si at dette motet til å møte døden for det man elsker kan være positivt sett i forhold til å møte og mestre vanskelige situasjoner. Men det kan bli forvrengt slik at den største heltens blir den som erobrer mest og er minst redd for å utslette sine fiender underveis. Det finnes eksempler på menn som har risikert sitt eget liv for å beskytte og forsvare det han/hun elsker, uten å falle ned i den store testosteronfella og den gamle herskerrollen, for eksempel Mahatma Gandhi og Nelson Mandela. Ingen av de var hvite og Gandhi hadde store problemer med sin seksualitet. Et eneste lysende eksempel på en frigjort hvit heterofil mann av dette formatet finnes dessverre foreløpig ikke, og det kan si oss noe om hvilke problemer vi har med å finne vår egen identitet. Denne nye identiteten er faktisk noe som må bakes fra bunnen av med egne ingredienser og uten oppskrift.

Siden døden er en pågående symbolsk prosess, så er noe av det som kjennetegner den frigjorte mann at han ikke er redd for å møte de forskjellige små døder. Den frigjorte mann er ikke redd for å dø på det emosjonelle eller intellektuelle plan. Han tør å slippe taket i gamle følelser og gå videre når det er nødvendig. Når en kvinne ikke lenger elsker ham, eller vil være sammen med ham, så prøver han ikke å true eller klynke seg til et fortsatt forhold. Han tør å la det som ikke lengre har noe virkelig liv forsvinne. Mange menn har store problemer med å akseptere denne prosessen. Men det er som sagt nødvendig for en mann å la det gamle dø, før noe nytt kan fødes. Svært ofte prøver ufrie menn å finne en ny elskerinne og skape noe nytt, uten å la det gamle forsvinne. Når så kona oppdager hans sidesprang, som er et uttrykk for tørst etter nytt liv, så blir hun ofte svært skuffet og sint og forlater den utro ektemann. Det er først da, når han tvinges til å ”dø” at mannen konfronteres med sine dypere følelser og går igjennom den indre prosess som er nødvendig for å gjenskepe sitt liv.

Når kvinnen derimot forlater det gamle, så har det ofte vært steindødt i mange år. Hun trenger mot for å føde det nye, han mot til å forlate det gamle. Få steder viser dette seg tydeligere enn når det gjelder menns behov for å ha rett. De tviholder på sine meninger og føler seg ydmyket hvis andre ikke forstår at de faktisk har rett. Mens den maskuline identitet før var definert med sverd og stål, er den nå ofte definert ved ord og meninger. Den modige frigjorte hvite heterofile mann, tør å slippe taket i sine gamle meninger. Han tviholder ikke på sine sannheter og tror han vet alt, som en desperat sugefisk i parringstida. Han er åpen for at han har feil, og at det finnes andre sannheter der ute som kan være bedre enn de han for øyeblikket sitter inne med. Så en virkelig mann kjennetegnes ved at han er villig til å slippe taket i andre følelsesmessig, han er villig til å slippe taket i sine egne gamle meninger, og han er villig til å risikere seg selv, for å gjøre noe viktig for andre. Han tør å møte sin egen angst både for den fysiske, mentale, emosjonelle og eventuelt åndelige død.

EKTESKAP, UTROSKAP OG UT AV SKAPET OPPLEVELSER

Det har jo blitt enormt populært å komme ut av skapet. Det eneste skapet som fortsatt synes å være ganske så fullt av gamle skjeletter er ekteskapet. Homser og åttendedels-samer og bifile og hasjrøykere titter ut og trekker litt frisk luft i tur og orden, mens ektemenn og kvinner sitter igjen inne i skapet og krangler over mugne brødsmuler. Av og til tenker jeg at det nesten er litt trist med alle homsene som er ute av skapet. En gang i tiden var homser spennende, opprørske og kultiverte mennesker. Det at de hadde levd i skyggelandet og vært undertrykt så lenge gjorde at de hadde mer innsikt og sterkere forståelse av det som virkelig var viktig. Den gang alt var ungt og uprøvd i verden, så var de homofile modige krigere som kjempet mot dinosaurusenes tyranni. De viste at det fantes andre og mykere og vakrere og gladere sider hos menn, enn de som kom frem i stive blådresser og som små glimt i øyet mens kruttrøyken drev etter at han hadde skutt alle kvegtyvene. De viste at menn faktisk var i stand til å utfolde en frihetselskende og fargerik glede over tilværelsen.

Det er ikke uten grunn at ordet gay betyr glede. Den som savner noe lærer å verdsette det høyt. Men dessverre kan det virke som det går samme veien med homofile som med mange såkalt frigjorte kvinner. De kjemper om å få innta plassen på tyranntronen og få lov til å være like diskriminerende, elitistiske og fundamentalistiske som sine mannlige heterofile artsfrender. Det blir nesten komisk når de homofile sutrer over at de ikke får lov til å være med i indremisjonen. For meg er det absolutt uforståelig at man virkelig føler seg utilpass fordi man ikke får være med i de mest trangsynte og innestengte klubbene. Det er nesten som at sorte skulle sutre over at de ikke fikk være med i klu klux klan, eller jøder som sutrer over å ikke få være med i hirnden. Men dessverre har mange homofile menn (og kvinner) kommet ut av skapet og gjort akkurat som mange av sine såkalt frigjorte heterofile medmennesker. De ikler seg en anelse mer feminin og pyntet dinosaurdrakt og kjemper for å få være blant

de som har makt og posisjon til å leve ut sine dinosaurdrømmer. Å snakke om de stakkars undertrykte homofile i et land hvor finansministeren i mange år var homofil og byrådslederen for landets største by er homofil, uten at folk egentlig overhodet bryr seg om det, tenderer mot et ønske om å forbli i offerrollen. Det å være offer er jo på mange måter ganske deilig, fordi man får oppmerksomhet og samtidig en unnskyldning for at man ikke får til alt man ønsker her i livet. Et frigjort menneske vil aldri legge skylden på foreldre, gener, samfunnet eller noe annet for sitt eget liv. Et frigjort menneske tar ansvar for det han hun er og har og gjør det beste med det han/hun har fått utlevert.

Nok om de homofile, som vil inn i ekteskapet, mens et stadig økende antall av de som har vært der synes å ville ut. Det sies at Gud innstiftet ekteskapet så det skulle bli orden på jorden. Strindberg beskrev i sitt stykke ”dødsdansen” en annen variant, hvor to mennesker i angst og forbitrelse var bundet sammen i en giftig tosomhet.

Ekteskapet har som nevnt lenge blitt sett på som innstiftet av Gud. I virkeligheten er det en mekanisme og et system menneskene har laget for å regulere og strukturere samfunnet. For å skape faste rammer og trygghet.

Under vielsen lover mann og kone å elske og ære hverandre til døden skiller en ad. Jeg har alltid tenkt på at de som avgir et slikt løfte enten må være utrolig modige, eller ikke tenke over hva de sier, eller rett og slett være løgnere. Hvis man skal elske og ære hverandre til døden skiller en ad, så holder det jo ikke med en vanlig skilsmisse hvis man skulle komme til å slutte å elske og ære den annen part. Man blir rett og slett nødt til å ta selvmord, eller ta livet av sin ektefelle, når kjærligheten fordunster. Det andre alternativet, antagelig for de som ser det hele som symbolsk, er å forbli i ekteskapet, selv om det betyr en indre død. Den døden som da skiller de rette ektefolk ad, er den samme som binder de sammen, de har sluttet å leve og eksisterer ved siden av hverandre som en slags zombier.

Den gamle måten å regne ekteskap på var at en pluss er

en. Med andre ord et helt menneske og et utslettet som camperer sammen, eller to halve som desperat klamrer seg til hverandre, fordi halve mennesker jo er litt redde for å gå ut i den store verden på egen hånd.

En litt mer moderne måte er å si at en pluss en er to. Dette er matematisk korrekt, men fører ofte til ganske så mye krangler, fordi de to klart atskilte individene jo begge vil ha et godt liv, og det synes svært så ofte å være ektefellen som er det største hindret, når det gjelder å forsyne seg av fruktene fra livets tre. I mange tilfeller var partneren den som åpnet en ny verden og ga mot til å løsrive seg fra den gamle familien for å skape et eget liv, med egen frihet. Etter en stund blir partneren ofte det fremste symbolet på den som opprettholder det livet man allerede har. Er man fornøyd, så er det flott, men er man det ikke så blir partneren den som oppleves som den viktigste fangevokteren i ens fengsel.

Kanskje det at eplet til å begynne med var forbuden frukt har forplantet seg videre nedover i slektsleddene. Denne måten å regne på gjør at ekteskapet stort sett blir en maktkamp. Ikke som i en pluss en, hvor den ene parten erobrer og underlegger seg den andre, men mer som en moderne maktbalanse, hvor man stadig vekk gjør små terroristangrep inne på motstandrens territorium, men ikke risikerer den store krigen.

En noe mer fruktbar måte å regne på er at en pluss en er tre. Det er den ene parten som et selvstendig individ, og den andre parten som også er et selvstendig individ. I møtet mellom disse to oppstår så en tredje enhet, som er forholdet i seg selv. Man er med andre ord noe i seg selv, og ikke bare definert av forholdet. Forholdet blir da et møtested, og et fundament som gjør at de to frie og selvstendige individene kan leve et rikere, sterkere og friere liv.

Ekteskap mellom to mennesker er som nevnt ikke en kosmisk forordning. En gang var det først og fremst stammen man tilhørte, og den høflige vert tilbød i flere kulturer sin kone som selskap for langveisfarende gjester. Hvordan det var den gang matriarkatet rådde kan man bare gjette på, men det er ganske sikkert at tosomhet ikke

var tidens løsen.

Samfunnet har beveget seg gjennom storfamilien og kjernefamilien, frem mot den minste menneskelige enhet – individet og alenemødre og fedre.

Hvert enkelt av disse stadiene har truet samfunnets moral, tradisjoner og fundament... og hurra for det! Alle de som har brakt verden og menneskene videre mot større frihet og selvinnsikt, har jo på en eller annen måte truet det bestående. At det som allerede er skal fortsette å være slik det alltid har vært, er vel neppe noe gode. Få vil leve med samme lenker og vilkår som sine foreldre, oldeforeldre, eller tipp-tipp oldeforeldre. Men mange uffer og akker seg over at de kommende generasjoner gjør nøyaktig som alle generasjoner har gjort og kommer til å gjøre... de prøver noe nytt. De modigste og sterkeste er alltid de som utforsker nye muligheter og prøver å se verden gjennom andre brilleglass enn de serieproduserte de har fått utlevert.

Den frigjorte hvite heterofile mannen er ikke motstander av ekteskapet som en tilstand, men er heller ikke udelt begeistret for det som en institusjon. Han vet at det finnes mange variasjoner av samlivsformer, og velger selv hva som er det riktigste for akkurat ham. Det varierer også med alder og føreforhold, hva som passer. De fleste unge mennesker i dag gifter seg ikke med verken den første eller andre de har sex med. Det er på en måte innført en slags akseptabel prøveperiode, hvor menn og kvinner eksperimenterer med å møte hverandre under forskjellige forhold, for å finne ut litt mer om seg selv og hva slags kvinne/mann de kan tenke seg å leve sammen med over lengre tid, hvis de da overhodet kan tenke seg å leve sammen med noen i et tradisjonelt ekteskap.

Det eksisterer en underlig ide om at så lenge du ikke er gift, så er ikke det å ha flere seksualpartnere så farlig, men i det øyeblikket du er gift, så blir bare det å tenke på å sikle etter andre kvinner en form for utroskap. Dette har selvfølgelig noe med barn som trenger noen til å gi dem den best mulige oppvekst. Det ligger også dypt i våre dyreinstinkter å holde sammen for å beskytte og

nære avkommet. Men vi mennesker har jo fjernet oss et stykke vekk fra instinkter og det naturlige. Vi er jo blitt siviliserte, med alle de rariteter og utfordringer en slik utvikling har ført med seg. Vi har valgmuligheter! Det å forbli hos en hunn (eller en hann) er ikke et instinkt, men et valg. Og det å kaste seg ut i et forsøk på å befrukte flest mulig (menn) eller bli befruktet av flest mulig så den sterkestes sæd/gener skal sikre det beste avkom (kvinnen) er noe man kan velge.

I denne siviliserte verden av stadig hurtigere utvikling og stadig flere valgmuligheter er det uhyre viktig å prioritere hvem man først og fremst må være trofast mot. Hvis det ikke skal gå galt, slik at man ender opp som et offer for omstendighetene, så er den viktigste å være sann mot seg selv. Dette er ganske logisk, hvis jeg ikke er sann mot meg selv, så blir det en umulighet å være sann mot andre. I veldig mange tilfeller så er mennesker ikke trofaste og sanne mot seg selv, i et desperat forsøk på å være trofaste mot andre. Det blir selvfølgelig mye misnøye og stinkende atmosfære inne i trange ekteskap av det slaget.

I en verden hvor sex nødvendigvis førte til barn og barn bare skulle fødes innenfor ekteskapets normer, så er det forståelig at det å ha sex med noen andre var det ødeleggende for et ekteskap – bortsett fra blant de rike mennene da, som gjerne hadde fortrinnsrett til stedets unge piker. Men kvinner som fikk barn uten å være gift, hadde stort sett store problemer med å ta seg av barna. De skulle jo forsørges av en mann. Som nevnt er det en fantastisk gave til den frigjorte hvite heterofile mann at kvinner har kommet i en posisjon hvor de er i stand til å forsørge seg selv.

I våre dager finnes det utallige måter å sørge for at sex ikke fører til uønskede barn. Dette forandrer hele bildet. Kanskje det er mer ødeleggende for et godt ekteskap at partneren trives bedre og har mer interessante samtaler med en annen mann/kvinne, enn at hun har sex med ham?

Det er også et annet historisk fenomen som har gjort mye for å ødelegge forholdet mellom mann og kvinne. Riddertidens idealer

og Romeo og Julie illusjoner rir oss som en mare. Vi skal elske og lidenskapelig oppslukes av vår partner. Vi skal være besatt av ham/henne og ikke ha tanke eller øye eller ereksjon for noen andre. Vi skal finne vår sjelepartner og sveve gjennom tilværelsen på en rosa sky. Når det gjelder mulighet for å finne riktig partner til et langt og vellykket samliv, så tror jeg den gamle metoden med å velge ut etter passende astrologisk horoskop – stand og foreldrenes smak, hadde minst like stor sjanse til å bli vellykket som dagens metode. Forelskelse er ikke en spesielt egnet metode til å påvise om et samliv blir vellykket over tid. Tvert i mot så er det et sjansespill, hvor du stiller med handikapp. For når forelskelsens rus forsvinner, så blir det nesten enda vanskeligere å godta den andre slik han/hun virkelig er. De gamle grekere regnet forelskelse som en slags demonisk besettelse, som gjorde deg utilregnelig. Det er kanskje ikke det smarteste å ta avgjørelser som får betydning for resten av livet, når man er i en slik tilstand, hinsides alt som heter fornuft og rasjonell tankegang.

Den frigjorte hvite heterofile mannen kommer i mange forskjellige utgaver, alle med forskjellige behov og ønsker. Han forandrer seg også gjennom livet, så det som var hans ønsker og behov gjennom noen år, er det kanskje ikke senere i livet. Hvis en fri heterofil mann skal leve sammen med en kvinne over tid, så må de kunne forandres og vokse sammen. Hvis kvinnen vil stå stille og ikke være med på bevegelsen, så vil den frie heterofile mannen bevege seg i en annen retning. Det kan også være at to elver som en gang rant samme vei og søkte det samme, nå begge skifter retning og derfor skilles ad. Dette kan man aldri vite før det skjer, og det er ingen katastrofe. Det er bare en av livets bevegelser. Den frie hvite heterofile mannen vil aldri oppleve at meningen med livet er å holde fast i noe som er dødt og meningsløst, bare fordi man avga et dumt løfte for lang tid siden, eller fordi man er så redd for det ukjente at man klamrer seg til død trygghet.

Jeg er ganske så overbevist om at en av de absolutte viktigste forutsetningene for at en hvit heterofil mann kan bli og trives i et

livslangt forhold, er at han begjærer andre kvinner enn den han holder sammen med. Rett og slett fordi heterofile menn liker og begjærer kvinner, og å late som noe annet er en løgn, fornektelse og undertrykkelse av begjæret. Hvis den frie hvite heterofile mannen prøver på et slikt stunt, vil han for det første føle seg ulykkelig og uærlig. For det andre vil han i årenes løp samle opp så mye undertrykt begjær, at han med så å si hundre prosent sannsynlighet vil bli overmannet av det og bryte fri gjennom å leve ut dette begjæret med en annen kvinne. Noen menn er så undertrykte at de makter å forbli og knuse sin egen livsglede ved å fornekte at de begjærer andre. Noen menn lever i forhold en stund, men klarer ikke presset fra det undertrykte begjæret og bryter ut og går inn i nye forhold med jevne mellomrom. Disse mennene kan kanskje beskrives som seriemonogame.

Den kvinnen som ønsker å leve lenge med en frigjort hvit og heterofil mann, må derfor tåle at han begjærer og føler lyst etter andre kvinner. Hvordan man så ordner dette i praksis, se det får være opp til hvert enkelt par å finne ut. En av mulighetene når man anerkjenner at slike lyster og begjær finnes, er at man ikke nødvendigvis må leve det ut. Det aller mest spennende og forlokkende er jo den forbudne frukt, som bibelens myte om slangen, eplet og utkastelsen fra paradiset så tydelig symboliserer.

Noen blir kanskje swingers, andre aksepterer utroskap, bare de slipper å få vite noe om det. Det å ha en avtale om at man kan ha sex med andre, men ikke skal fortelle noe om det til sin partner, er noe helt annet enn å snike seg til en skitten liten affære bak partners rygg. Det som ødelegger et forhold er som oftest ikke selve utroskapet. Jeg mener, hvis den ene parten har gått og drømt og ønsket og lengtet etter å gjøre noe i lang tid, så bør man jo heller være glad på partnerens vegne og sette pris på at han/hun fikk samlet opp nok mot til endelig å gjøre noe med det. Det som ødelegger forholdet er som oftest følelsen av å bli bastet og bundet og hemmet av din partner. Eller følelsen av dårlig samvittighet og løgnaktighet. Hvis den ene part har hatt seg med noen andre, og kommer hjem full av skyld

og skam og elendighet, og ikke sier noe om det, så vil det garantert forgifte forholdet og gjøre det mer og mer uholdbart. Hvis den part som har vært ute og luftet seg på andre jaktmarker ikke har dårlig samvittighet, så går det mye bedre... dette forutsetter selvfølgelig at man har respekt for og elsker sin partner. Utroskap er jo svært ofte et tegn på at man nettopp IKKE er fornøyd eller har mistet kjærlighet og respekt for sin partner. Men det finnes så mange typer forhold, så mange forskjellige individer og så mange muligheter, spesielt i våre dager. At bevisste og frigjorte mennesker faktisk ikke kan vurderes etter en felles norm og regel for rett og galt. Hvert eneste menneske og hvert eneste forhold er individuelt, og hva som virkelig skjer må sees på fra denne forståelsen. Det er slik på alle områder. Ett ektepar trives kanskje med å krangle og bråke og kjefte på hverandre, mens andre føler seg dypt såret og er klare for skilsmisse hvis de har flydd noen få harde ord mellom partene.

Følelsen av å bli sveket betyr mye. Mange har følt seg som den utvalgte, som har enerett på den type intimitet som seksualitet er. Dette kan være et veldig viktig bånd som holder to mennesker sammen i kjærlighet. Men det kan også bli en tvangstrøye som ødelegger kjærligheten i et forhold. Det er så enkelt som at hvis du opplever at noen hindrer friheten din, så vil du bygge opp en viss aggresjon mot den som stopper din utfoldelse. Hvis dette så blir et uløselig dilemma, hvor du enten svikter deg selv, din kropps behov og eller din egentlige natur, for å ikke svike din partner, så vil dette resultere i vanskelig følelser som bitterhet, aggresjon mot partner, selvhat eller lignende.

Den frie hvite heterofile mannen er sterk nok til å såre sin partner gjennom å være ærlig mot henne. Det vanlige i ikke frigjorte forhold er at man av frykt for å såre eller miste sin partner, ikke er ærlig. Denne løgnaktigheten og unnvikelse fra sannhet vil allerede fra begynnelsen av forgifte et forhold. Den frie hvite heterofile mannen er ikke feig. Han har frivillig valgt å kaste tyrannlenkene og det krever et vist mot. Det kan kanskje sies så enkelt som at hvis du vil beholde noe uten å kvele eller ødelegge det, så må du risikere å

miste det. Og når du hele tiden vet at du risikerer å miste det, så setter du kanskje umåtelig mye større pris på å ha det. Og det at du viser at du setter pris på at partneren faktisk ikke har forlatt deg i dag heller, er kanskje det som gir størst utelling på oddsen. Ja, denne gleden over forholdet og respekten for partneren er kanskje den viktigste drivkraften til å ikke gjøre noe som setter forholdet i virkelig fare.

Men, alt har sin grense... også ærlighet. En historie forteller om en ”utro” mann som ikke maktet å bære på skylden og fortalte sin kone om hele affæren. Timingen var kanskje litt uheldig, siden det var samme dagen som hun var innlagt på sykehuset for å føde deres felles barn. Av og til kan faktisk det å ikke si sannheten, eller å ikke informere andre, være vel så mandig og etisk riktig som å fortelle sannheten. Det viktigste spørsmålet er kanskje om man må fortelle alt fordi man ikke orker å bære på egen dårlig samvittighet, eller om man gjør det av hensyn til sin partner. Ideelt sett skal det ikke finnes noen mørke rom, hemmeligheter eller skjulte sider i et ekteskap. Men slik er sjelden virkeligheten.

Kjærlighet har mange ansikt og mange veier og et av de kan faktisk være å makte å bære sine egne eventuelle handlinger, skjulte sider og uforløste følelser i seg selv, uten å alltid skulle velte de over på en partner for å få forståelse og ”syndsforlatelse”.

FAMILIE – DEN MEDFØDTE

En av de største utfordringer de fleste av oss står overfor er familien. Familien er jo de som vi har et nært og tett forhold til uansett. Det kan være mange gleder og mye kjærlighet her. Men i mange tilfeller er det også familien som gir oss mest bekymring, smerte og følelse av maktesløshet.

Iblant hender det at foreldrenes mening med livet er barna. Det er en stor byrde å bære, og den frigjorte mann har også kastet denne lenken. Han kan ikke tvinge sine foreldre til å ikke se på ham – og eventuelle søsken som meningen med livet. Men han kan fri seg fra ansvaret for å gi sine foreldre mening med livet. Han kan også fri sine eventuelle barn fra den samme byrden, ved å finne en mening med sitt eget liv.

Noen har snille foreldre, som blir gamle og man føler både bekymring og ansvar. Noen har ikke fullt så snille foreldre, og har andre utfordringer å hankses med. Vi er oppvokst med en tradisjon som sier at du skal elske din far og mor, så er du et hederlig og rettskaffent menneske. Små barn elsker sine foreldre, uansett hva de finner på, fordi de en stund helt og holdent er overlatt til sine foreldre og har ikke noen andre å rette sin kjærlighet mot. Akkurat som de mest kuede og slukørete bissevover viser sin eier hengivenhet uansett hvor tyrannisk denne eieren måtte være. Den frigjorte hvite mannen elsker ikke automatisk sine foreldre. De må, som alle andre, ha noen kvaliteter som gjør at de kan elskes. Den virkelig avanserte frigjorte hvite heterofile mann elsker uansett sine foreldre, men det er fordi han har kommet så langt med seg selv at han føler kjærlighet for alle levende skapninger, inkludert sine foreldre. For mange er de vanskeligste å elske kanskje foreldrene, noe som fører til mye elendighet og skyldfølelse. En følelse de foreldre som er vanskelig å elske stort sett vet mye om hva kan brukes til. Det sies at uansett så kan man føle en dyp takknemlighet til sine foreldre, fordi de jo har gitt en livet, men denne gleden kan ligge dypt begravd under mange lag av bitterhet, udekkete behov og ensomhetsfølelse.

Den ganske så velrenommerte tyske psykiateren Carl Gustav Jung hevdet at man måtte drepe sine foreldre for å bli et fritt og selvstendig menneske. Det er kanskje ikke så underlig at noen av de sterkeste og beste teaterstykker som er skrevet handler om konflikter mellom foreldre og barn, og deriblant barn som dreper sine foreldre – og vice versa. I det greske teater hadde man et begrep som het katarsis. Det betydde frigjøring og renselse. Det skjedde når man opplevde noe som var så horribelt på scenen, at det ikke kunne gjøres i det virkelige liv, men samtidig traff noe dypt i det indre, som vekket smerte, fortvilelse og gjenkjennelse. Jung mente selvfølgelig ikke at man skulle ta med seg øks og hagle og ta livet av sine foreldre. Han mente at ett hvert selvstendig menneske måtte ta livet av de indre foreldrene. Det gjaldt med andre ord å ha en vellykket pubertet, slik at man kunne finne sitt eget ståsted i livet, istedenfor å arve foreldrenes.

Den frigjorte hvite mann har utført dette arbeid, og har funnet sitt eget ståsted og sin egen kraft. Han er ikke lengre følelsesmessig avhengig av mor, eller prøver å finne en kvinne som er like flink til å lage kjøttboller – eller er skuffet over henne hvis hun ikke lever opp til mors standard. Han føler heller ikke motstand eller fortvilelse over sin kvinne, fordi hun minner om hans mor. En enkel test er å se hva som skjer i dine forhold til kvinner. Begynner de etter et visst antall år, å behandle deg mer som om de var din mor, enn som om du var deres mann? Det er ikke uvanlig for en mann å ”rømme” hjemmefra og inn i et forhold. Den nye kvinnen er den som tar ham ut av barndomshjemmet og installerer ham i sin nye rolle. Denne kvinnen, som til å begynne med representerte friheten og det nye livet, har en tendens til å ganske så fort bli den som representerer det som tar fra deg retten til å bestemme over ditt eget liv. Det er fordi du gjentar mønsteret fra barndommen – og hun gjentar sitt. Dere veksler mellom å spille mor – sønn – og far – datter. Bare unntaksvis er dere to voksne mennesker som virkelig møter hverandre som voksne mennesker.

Den frigjorte hvite heterofile mannen er ute av stand til å

spille en slik rolle – eller bli i et slikt forhold. Hvis han virkelig har frigjort seg fra sin mor, så vil han heller ikke tiltrekkes av kvinner som skaper denne type umodne og smertefulle forhold. Han tiltrekkes av en kvinne for de kvaliteter hun virkelig har. For en mann er det enormt viktig å kutte den følelsesmessige navlestrengen til mor, slik at han også emosjonelt kan stå på egne ben, og ikke er avhengig av at mor eller en annen kvinne skal bære hans følelser så han slipper det selv.

Men mor er bare halve historien. Svært mange menn sammenligner seg med sine fedre, bevisst eller ubevisst. De er i en slags konkurranse, hvor de ønsker fars anerkjennelse. Det kan hende de får den, eller ikke. Det store problemet med dette opplegget er at de prøver å gjøre og være det som gir størst anerkjennelse – enten fra far – eller fra samfunnet, så de kan ha enda større suksess enn far og overta tyranntronen. Et annet alternativ, som mest benyttes av opprørske eller mer følsomme sjeler, er å melde seg ut gjennom å bli mislykket. Dette er en utspekulert måte å straffe sine foreldre på. Siden du er mislykket, så kan de se hvor dumme de har vært, og erkjenne sitt ansvar for en feilslått barneoppdragelse. Det kan hende metoden er effektiv når det gjelder å plage og straffe dine foreldre. Det eneste problemet er at den som blir hardest straffet er deg selv, som lever et miserabelt og elendig liv. Uansett hvor håpløse dine foreldre har vært, så fortjener ikke du å straffe deg selv på den måten. Det viser bare at de fortsatt indirekte har makten og styrer deg.

Den frigjorte hvite mannen lever verken ut sine foreldres liv, eller opprøret mot dem. Han har funnet sitt eget ståsted og sine egne tanker, følelser og meninger. Hva slags forhold han har til sine foreldre varierer, ettersom hvor godt de faktisk kommer overens som selvstendige mennesker. Men det er helt sikkert at han ikke gir foreldrene ansvaret for verken sine ups eller downs. Han setter pris på sine foreldre fordi de har gitt ham livet, og gitt ham de betingelser som har gjort at han er blitt den han er i dag. Var det en kjærlighetsfull oppvekst, så er selvfølgelig kjærligheten og følelsene fortsatt sterkt

tilstede. Var det en vanskelig oppvekst, så ser han at det var akkurat de utfordringene han trengte for å bli den mann han er i dag. Og siden den frigjorte hvite heterofile mann er fornøyd med seg selv og den han er... selv om han alltid kan bevege seg videre... så setter han pris på at han har hatt akkurat de foreldrene akkurat han trengte, for å lære det han trengte å lære og for å bli den han har blitt.

Å VELGE VERDIGE MOTSTANDERE

En sann tyrann velger alltid motstandere som får ham til å føle seg sterk og ganske sikker på å vinne maktkampen. Han (eller hun for den slags skyld) velger gjerne mennesker som i seg selv er svakere og lar seg tyrannisere. Dette er til tider tilfelle i ekteskap, hvor den ene part finner en ektefelle de kan herske over. Det forutsetter selvfølgelig at den andre er villig til å spille rollen som offeret. Det er den samme mekanismen som skjer med mobbing, eller hakkeordenen i hønsegården. Man hakker på de som er svakere og ikke kan forsvare seg. En tyrann vil hele tiden ha forskjellige metoder som sørger for å holde den andre i den underlegne posisjonen. Det er jo noe av hele gleden ved å være tyrann. Å føle at man har makt og styrke og kontroll.

Det kan være situasjonen som gir tyrannen mulighet til å utfolde seg. Tyranner trives ofte når de er i flertall, en ikke ukjent taktikk når forskjellige former for rasisme og gjengmentalitet skal leves ut.

En tyrann vil ofte finne sin posisjon under dekke av regler og posisjoner som gir muligheter. Frivillige organisasjoner og verv blir ofte besatt av tyranner som ikke er dyktige nok til å hevde seg ute i den virkelige verdens harde kamp. Borettslagsformenn som tyranniserer beboerne er et godt kjent eksempel. Denne typen tyranner har ofte vært ofre i store deler av livet. De har etter hvert begynt å gå litt lei, og fått lyst til å være på den andre siden. På grunn av sitt lave selvbilde og tidligere opplevelser klarer de ikke å hevde seg blant de virkelige dinosaurer (tyrannus rex). De finner seg derfor ubetalte posisjoner som gir de mulighet til å utøve makt på relativt små og uvesentlige flater. En av de mest vanlige arenaer for tyranners utfoldelse er familien. Barn har jo lite å stille opp mot voksne, så foreldre har en tendens til å bruke forskjellige virkemidler som ofte går under betegnelsen nødvendig oppdragelse, for å tvinge barn til å gjøre som de vil. Og barn trenger jo å vite hvem som bestemmer, hvor ansvaret og makten er... Det er slett ikke få

barn som har vært utsatt for det som kalles emosjonell eller mental incest. Overgrep med mangel på respekt for barnets følelsesmessige behov, eller barnets selvstendige tanker og ideer. Ikke alle barn som er utsatt for dette velger offerrollen. Noen arbeider med seg selv og blir frigjorte menn og kvinner, mens andre får en flyging start på en karriere som tyranner.

Tyrannene lærer tidlig å hevde seg selv på bekostning av andre. Eller de tyranniserer andre i noen andres navn, som for eksempel Guds. Dette gir de som nevnt nesten enda mer uinnskrenket moralsk rett til å tyrannisere. De gjør det jo ikke av egen interesse, ”de følger kun Guds forordning, og det som er best for deg.” Tyrannenes evne til å rettferdiggjøre sine handlinger overfor seg selv er tallrike som snøkrystaller. De føler kontroll og trygghet og verdi gjennom å kunne underkue, utnytte og herske over andre. De føler seg viktig, fordi de kan få sin vilje igjennom og gjøre ting på sine egne premisser, uten å ta hensyn til andre. Et av problemene med de som nærer seg av denne type makt, er at de stadig vil ha mer. Disse tyrannene vil derfor ofte etter hvert utvikle overmøt, og til slutt prøve å innta en maktposisjon de ikke behersker, hvor de møter sin overmann/kvinne. Dette kan føre til at de innser tåpeligheten av å være tyrann og forandrer seg. Det kan også føre til at de istedenfor faller inn i offerrollen og bruker resten av livet til å være bitre og klage over hvor grusomme alle andre er/var. Noen få finner grensen for sine tyranniske muligheter og slikker mulige overmenn oppover ryggen, mens de sparker nedover mot de som er svakere. Slik kan tyranner på forskjellige måter leve tilsynelatende meningsfulle og tilfredsstillende liv i evig frykt, falskhet og kamp. Den frigjorte hvite heterofile mannen har forstått at hele dette spillet rett og slett er for ubehagelig og anstrengende til at det er verdt å holde på. Når han går ut i verden for å kjempe og hevde seg, så velger han ikke folk som er svake og som han kan underkue. Tvert i mot så velger han sterke ”motstandere” som medfører at han virkelig må hente frem det beste i seg selv, samtidig som han kan hevde sin uenighet og kjenne på sine egne og andres krefter. Målet for den frigjorte hvite heterofile

mannen er ikke først og fremst å vinne, men å delta. Det viktige er å utvikle seg og utvide sin bevissthet. Han ser ikke på møter og konflikter som en kamp. Men som en mulighet for alle involverte til å lære og utvikle seg.

MANNENS TID

Tiden er så underlig i vår tid...

Vi har ikke tid til så mangt... derfor prøver vi å spare tid...

Noen minutter gjennom å kjøre litt fortere hjem... eller få en pc som arbeider litt raskere... eller en sekretær som løper litt fortere... eller en klut som vasker litt mer effektivt...

Det underlige er at jo mer tid vi sparer, jo dårligere tid har vi. Og når vi endelig kan slappe av, er vi så utslitte av å være effektive at vi synker sammen og bruker de dyrebare minuttene vi har spart til å se sløvt på et eller annet idiotisk tv-program. Eller vi fortjener virkelig å leve livet og drar ut et eller annet sted, hvor det er en masse mennesker vi ikke kan se skikkelig, fordi lyset er for dårlig... vi kan heller ikke høre dem, fordi lyden er for høy... og vi drikker litt mer enn det vi egentlig har godt av... Noe av det mest patetiske ved dagens mann er at han faktisk ofte ikke finner på noe bedre når han skal ut og dyrke gleden...

For den frigjorte mann er ikke tiden en slavedriver som pisker ham med minutter og sekunder. For den frigjorte hvite heterofile mann er tid et tilbud. Et landskap som åpner for at de fantastiske og mest spennende ting kan utfolde seg. Han har forstått at det viktigste med tiden, som med det meste, ikke er kvantitet, men kvalitet.

Tid er en venn han kan hvile i og en gave han kan bruke. Dette skjer fordi den frigjorte hvite heterofile mann har kastet lenken, og ikke lengre vil være en hersker, heller ikke over tiden. Tyrannen må føle at han har kontroll for å ha det "bra". Å ha kontroll over tiden, betyr at tiden og tidens anvendelse skal styres med bestemt jernhånd. Det går på samme måte som med andre former for hersking. Den som hersker blir hjelpeløst bundet til å skulle ha kontroll over det han/hun styrer. Og ender selvfølgelig med å bli slave av det man ville beherske. Det finnes et gammelt ordtak som sier at det du bekjemper blir værende. Hvis du kjemper med tiden og vil dele den opp i små biter og stykker som du kan flytte rundt på og selge på loppemarked, så blir tiden små biter og stykker som du hele tiden må

prøve å sette sammen, slik at livets puslespill skal gå opp. Og jo mer du har stykket opp tiden, jo større er muligheten for at noen biter har gjemt seg i sofasprekken, slik at livet ditt ikke lengre er en helhet, men et mangelfullt puslespill, hvor du ikke helt har klarhet i hva det egentlig dreier seg om. Du løper for å holde kontroll og oversikt, og glemmer hva som egentlig var viktig. Kontrollen over tiden og livet blir det viktige, det å leve livet og nyte livets skjønnhet og glede forsvinner.

Den frigjorte mannen har også frigjort sin tid. Han kan faktisk ikke eksistere uten frigjort tid. Tid som er hans egen, tid som kan brukes til å leke og danse med. Tid som ikke er fylt, men tvert i mot er åpen for overraskelser. Den frigjorte mannen holder ikke fast på det kjente og fyller tiden med alt som er trygt og sikkert, for slik å holde kontroll på livet. Den frigjorte hvite mann opplever tid som et mirakel som utfolder seg. Som et sted hvor det ukjente og ufødte kan fødes og bli til. I det hele tatt så opplever han livet og tiden som en gave, som han er fri til å gjøre hva han vil med. Men den frigjorte hvite mannen vil også ha vært nødt til å møte tidens tomhet. For å bli fri må man stoppe opp og oppdage at man faktisk er ufri. Så lenge man stresser rundt og handler i ett sett, så får man ofte verken øye på lenkene eller tid til å kjenne etter hva som virkelig skjer i ens indre. Dette motet til å møte tomheten i sitt indre er et uhyre viktige kjennetegn ved den frigjorte mann/menneske. Det å møte denne tomheten er å se den indre død og meningsløshet i hvitøyet. Den som aldri tør å møte denne eksistensielle meningsløshet, vil hele tiden løpe etter en ytre mening, og samtidig være på flukt fra sin egen indre og dypere mening. Å la seg selv synke ned i tomheten er kanskje noe av det aller viktigste for å kunne oppnå frihet. Det frigjorte menneske velger å møte denne tomheten, før den blir uunnngåelig.

FRIVILLIG UFRIHET

Hvis frihet skulle være å ikke ha noen bindinger, forpliktelser, ansvar eller faste rammer i livet, så ville frihet bli en uutholdelig tvangstrøye. Du ville være fratatt muligheten til å gjøre alle valg som gjorde deg ufri... og det ville være en himmelropende ufrihet. Som hippiesangerinnen Janis Joplin en gang sang til sine blomstersøsken...

”Frihet er kun et annet ord for intet igjen å miste.”

(Freedom is just another word for nothing left to loose.)

Den frigjorte hvite heterofile mannen har akseptert at visse valg allerede er foretatt. Han er hvit, det er verken frigjørende eller bindende, kun en konstatering av situasjonen. Han er også mann. Å ta konsekvensen av den faktisk foreliggende situasjon er ikke ufrihet. Å akseptere de rammer og den skjebne som faktisk foreligger er det som gir mulighet for valg. Vi er ofte lært opp til å se på skjebne og fri vilje som motsetninger. Enten er vi helt frie og former våre egne liv, eller så er alt skjebnebestemt og vi har egentlig ingen valgmuligheter. Begge deler er ganske skremmende og uhyggelig.

Hvis vi har helt fri vilje, så er alt opp til oss selv, og alle problemer og all smerte i livet vårt skyldes at vi har foretatt feil valg.

Er alt skjebne har vi intet ansvar for vårt eget liv og alt som heter etikk og moral kan egentlig kastes ut som brukt engangsbestikk.

Hvis vi sier at skjebne er rammer og grenser rundt vårt liv, og den frie viljen er hvordan vi bruker disse rammene og grensene, så blir ting meningsfylte.

Den frigjorte hvite heterofile mannen aksepterer de tingene han ikke kan gjøre noe med. Han er altså frigjort fra all den unødvendige slitastjen som oppstår når man forbanner sin egen skjebne, eller prøver å kjempe mot den. Det er like fånytt for en hvit heterofil mann å ville tvinge seg til å være homofil, som det

er for en homofil å skulle tvinge seg til å være heterofil. Så den frigjorte mannen har godtatt sin egen heterofile skjebne, samt alle de andre uunngåelige tingene, som valg av foreldre, nasjonalitet og grunnleggende genstruktur.

- 1 Den første frihet er med andre ord aksept av de skjebnebestemte rammer.
- 2 Den andre frihet er aksept av valgte rammer.

Frihet trenger noe å forholde seg til. Absolutt frihet er som nevnt meningsløs, i hvert fall sett i forhold til den ytre verden. Det finnes en tilstand av indre frihet, hvor man aksepterer alt uten forbehold. Her er frihet en absolutt tilstand. Problemet med å være i en slik tilstand er at begrepet ufrihet blir meningsløst, dessuten har jeg aldri møtt noen som var i denne tilstanden og finner den statistiske muligheten for at den skal slå rot hos en middels hvit heterofil og velstående mann som forsvinnende liten.

En meget viktig ingrediens for å kunne være fri, er som sagt muligheten til å velge ufrihet. Man kan for eksempel velge å gifte seg med en kvinne, noe som gjør det umulig å gifte seg med flere (hvis man ikke er mormoner, muslim eller skilt først). Man velger å være trofast, eller å ikke være det. Man velger å ha et fast arbeid, fordi man velger å verdsette trygghet, penger, sikkerhet. Eller man velger å bruke livet til å utforske bardehvalens hemmelige seksualliv. Noen velger å gå i kloster og investerer sin frihet i ti timers daglig organisert og strukturert rituell tilbedelse. Andre velger den samme form for organisert disiplin gjennom å gå inn i en eller annen forsvars eller krigsenhet... eller gjennom å bedrive en sport. Alt er eksempel på at man gjennom å akseptere ufrihet og rammer, blir i stand til å oppnå et mål man selv frivillig har satt seg. Det blir med andre ord nødvendig å akseptere ufrihet for å kunne utfolde sin frihet. Det klareste eksemplet på dette er kanskje den indiske yogitradisjonen, hvor redskapet er 100 % disiplin og innordning av et system, for å nå målet som er 100 % frihet.

3 Den tredje frihet er å velge hvem du vil være.

Den frigjorte hvite heterofile mann er i konstant forandring. Han skaper seg selv hele tiden. Den gamle dinosaursmannen vet tilsynelatende nøyaktig hvem han er til enhver tid. Han har sine faste meninger, sine metoder og sine uforanderlige holdninger.

Den frigjorte mannen vet i heldigste fall hva han er og hva han mener akkurat her og nå. Han vet også at i morgen så kan det hende han mener noe annet. Kanskje han har fått ny informasjon, ny innsikt, eller rett og slett har forandret oppfatning. Denne mannen får ikke først og fremst identitet fra en fastlåst rolle. Han får sin identitet gjennom å være den som er fri til å være i bevegelse og forandring. Han er ikke bundet av plikt og regler og moral om hvem man må være for å være et anstendig menneske. Han er fri til å være den han ØNSKER å være. Fri til å tenke seg et nytt og bedre jeg, som han så kan ta valg som leder ham mot.

Av dette følger naturligvis den siste og kanskje viktigste friheten for den frigjorte hvite heterofile mann. Alle valg, som ikke går under det skjebnebestemte, kan omgjøres. Det vil ikke si at du kan fjerne de valgene du har tatt, som for eksempel å gifte deg eller å få barn. Men du kan endre forholdet til din kone og dine barn. Du kan velge å gjøre konen til en eks-kone for eksempel. Denne mannen har hele tiden muligheten til å gjøre nye valg, gjennom å velge bort ting han før har valgt inn. Eller forholde seg på andre måter til konsekvensene av tidligere valg. Selv ikke en frigjort hvit heterofil mann kan få barn til å forsvinne, hvis han føler seg ufri med farsrollen. Men han er fri til å forandre på denne rollen. Ja faktisk er han fri til selv å stikke av, hvis det er det han virkelig ønsker. Det hele koker som sagt ned til hvem han vil være og hva han ønsker. Det som selvfølgelig ligger innbakt i denne punchbollen av valgmuligheter er at et hvert valg vil få konsekvenser, som man må møte. Valgfriheten ligger ikke i muligheten til å unnsnippe konsekvensen av tidligere valg, eller mangel på det samme. Men i måten du forholder deg til konsekvensene på.

4 Den fjerde frihet er å kunne omgjøre tidligere valg.

Vi er ofte vant til å tenke på frihet som frihet fra problemer, bindinger, ansvar o.s.v. Essensen av dette kapitlet går kort sagt ut på at frihet er frihet til. Frihet til å være og utfolde den du er så fullt og helt som det er mulig. Den hvite heterofile og velstående mann bruker denne friheten til å glede seg over sin hudfarge, utfolde sin seksualitet, og fryde seg over å være velstående. Han kan også bruke denne friheten til å elske, skape, danse og le.

BILKJØRING

Som nesten alle menn regner den frigjorte hvite heterofile mann seg selv for å være en bedre sjåfør enn gjennomsnittet.

De fleste av arten liker strøkne doninger og elsker biler som er spesielle og kraftfulle. Den frigjorte hvite mannen har en tendens til å like det som er unikt og spesielt bedre enn det som er konformt og masseprodusert. Det skyldes ganske enkelt at han selv opplever å være unik og derfor trives med det som er egenartet. Han føler seg genial, som bare betyr å være en av sitt slag. Den frigjorte hvite heterofile mann er alltid egenartet. Han er ikke avhengig av å gresse eller breke med flokken... Allikevel finnes det noen fellestrekk med hvite frigjorte heterofile menn som sjåførere. De tåler alle sammen å bli forbikjørt, og ser ikke veien som et sted hvor det gjelder å utfolde sitt maskuline ego på bekostning av sine medtrafikanter. Som alle andre kan han være oppgitt over utrente og forsiktige kvinnelige sjåførere og gamle menn med hatt som lufter bilen tre ganger i året. Men hans oppgittethet gir seg mer utslag i lett humor og aksept, enn i skriking, aggressiv utfoldelse og tuting med hornet.

Han vet at han kan komme med råd til andre sjåførere, men er i stand til å sitte i passasjeretsetet uten å gjøre det. Ja han kan til og med slappe av og nyte turen med en sjåfør som kjører langsommere, usikrere og mer klønete enn han selv ville gjort.

Enkelte frigjorte og heterofile hvite menn har overhodet intet forhold til biler og bilkjøring. Ja det kan til og med være eksemplarer av arten som ikke har sertifikat. Det skjønnede med disse mennene er at de ikke føler seg mindre maskuline, selv om de ikke deler interessen for nikkell og krom med sine medmenn.

Denne mannen har rett og slett et avslappet forhold til seg selv som sjåfør. Han kan le av egne tabber i trafikken og innrømme sine feil og svakheter. Ja, han kan til og med tilgi sine passasjerer når de er udugelige som kartlesere. Han kan stoppe hvor som helst og når som helst og spørre etter veien, hvis han ikke helt vet hvor han er. Han mister rett og slett ikke sine vanlige menneskelige kvaliteter

selv om han kommer bak rattet på en bil, noe som er tilfelle med mange av hans artsfrender. For mange er testen bak rattet det som virkelig får de til å vise sin sanne dinosaurusham.

FRYKT OG SKYLD

Frykt og skyld er Tyrannens arbeidsredskaper. Uten disse to ”vennene” ville ikke tyrannen hatt noen metode for å holde på sin trone og sin makt.

Bak enhver form for maktutøvelse, manipulering, overgrep, undertrykking o.s.v. ligger det enten frykt eller skyld. Hvis du er redd for meg, så kan jeg tvinge deg til å gjøre noe du ellers ikke ville ha gjort. Eller jeg kan tvinge deg til å akseptere at jeg gjør saker og ting med deg som du ikke liker.

Sant nok, så kan en tyrann også plage og torturere og herje med en person som ikke opplever frykt eller skyldfølelse, men tyrannen vil aldri få noen skikkelig tilfredsstillelse, og leken må bli kortvarig når den undertrykte ikke vil la seg tvinge til å gjøre ting på tyrannens premisser, eller støtte tyrannen.

En skikkelig tyrann er avhengig av at han kan skremme og presse folk til å gi seg støtte. Hvis du ikke stemmer på meg så vil... landet bli ødelagt av... økonomisk vanstyre... innvandrere... umoral... manglende landbruksstøtte... snillisme... Her er det bare å velge og vrake i mulige skremsler...

Skyld og frykt gjør det mulig for tyrannen, ikke bare å herske og tyrannisere andre, men også å få de andre til å underkaste seg tyrannens vilje, ja kanskje til og med beundre tyrannen og være enig med ham i at de fortjener å bli undertrykt og tyrannisert.

Det ytre virkemiddel for den tyranniske hvite mann har først og fremst vært frykt kombinert med maktmisbruk. Den terror som slaver, indianere, aboriginere, kvinner, homofile, sigøynere, hedninger og lignende ble utsatt for var godt egnet til å skape frykt og holde orden i geleddene hos de som ikke ble utslettet. Samme metode ble også brukt med ”heldig” resultat i familiesituasjonen. Hvis du ikke gjør som jeg sier, så blir det ris og spanskrør og juling, du får husarrest, mister privilegiene dine, fratas lommepenger og det går deg ille og ingen vil leke med deg.

Siden bruker samfunnet med hell samme metode, men her

går truslene på fengsel, arbeidsløshet, ensomhet og utstøtthet.

Tyrannen kan true og skape frykt for at han vil gjøre noe fælt, hvis du ikke gjør som han sier. Men han kan også bruke frykt til å få deg til å tro at du vil miste alt det gode og fine i livet ditt, hvis du ikke forblir en tilbeder og beundrer av ham og hans trone. En tyrann vil som oftest få deg til å tro at du trenger ham.

Keiseren sier til folket at de ikke kan leve uten ham. Bedriftslederen får arbeiderne til å tro at de ikke kan klare seg uten ham. Mannen forteller kvinnen at hun ikke vil klare seg alene. Faren forteller barna om hvor avhengige de er av foreldrene og truer med å ta vekk omsorgen og kjærligheten hvis de ikke gjør som han/hun sier. Noe av det viktigste for mennesker er opplevelse av kjærlighet. Som oftest vil tyranner prøve å tvinge deg til å elske de. Det kan de gjøre gjennom å få deg til å tro at de er den eneste som vil elske deg. De vil også ofte med glede påta seg rollen som din beskytter og edle velgjerningsmann. Avhengighet er et egnet virkemiddel. Det kan være fysisk avhengighet. Slaver som trenger slaveeierne for å få mat. Følelsesmessig avhengighet, bare jeg kan elske deg. Mental avhengighet, du forstår ingen ting og jeg kan gi deg de rette svarene og tanken – er ofte brukt av demagogiske tyranner a.la. fascister, karismatiske religiøse (og mindre karismatiske som for eksempel de gebrekkelige pavene vi har hatt i den siste tiden) og politiske fanatikere.

Tyrannen vil prøve å skape orden og fred gjennom å skremme andre til å gjøre som han/hun vil. En vel utprøvd metode, som med nødvendighet må føre til mer undertrykkelse og vold. Men den virkelige tyrannen kjenner ingen annen vei enn volden og fryktens språk. Verdens mektige menn hører gjerne med til disse dinosaurene, som prøver å løse dagens problemer med metoder som stammer fra juratiden.

Det sier seg selv at tyranner som får barn, bevisst eller ubevisst oppdrar barna til å bli som de selv, nye tyranner. Hvis barnet lærer at det finnes to roller i verden. Tyrannen eller offeret... den sterke eller den svake... vinneren eller taperen... så tror det at dette

er valgmulighetene han/hun har. Offer eller tyrann. De som er mer følsomme og sårbare i sin disposisjon vil gjerne velge offerrollen, mens de som er laget av hardere materiale for det meste velger tyrannrollen. For å bli en hvit frigjort heterofil mann, så må skylden og fryktens lenker sprenges.

Den frigjorte hvite heterofile mannen kjennetegner ved at han ikke bruker frykt som en metode til å få det som han vil. Ei heller som en metode til å få andre til å gjøre som han vil. Ei heller som en metode for å hjelpe venner eller andre offer og undertrykte til å få et bedre liv. Han har frigjort seg fra frykten og forstått at bruk av frykt med nødvendighet må avle mer frykt, og dermed flere tyranner og mer undertrykking. Han tror ikke at hensikten helliger midlet.

Han lar seg heller ikke skremme av andre til å gjøre som de vil, eller til å la vær å gjøre det han mener er riktig. Det betyr ikke at denne frigjorte tyrannen ikke føler frykt. Han lar seg bare ikke styre og manipulere av den. Frykten er ikke hans herre og tyrann, men en venn som roper VARSKU og vær forsiktig.

Frykten gjør at han ikke blir for dumdristig, men han er fortsatt dristig. Han har forstått at det sanne mot ikke vises av de som er fryktløse, men av de som føler frykt, bekjemper den og ikke lar seg tyrannisere av den.

Den andre av disse to demoniske parhestene er skylden. Skyldfølelse kan på mange måter sies å være den mest unyttige følelsen som finnes. I hvert fall for den som ønsker å leve et liv i kjærlighet og glede. For den som ønsker å manipulere andre og få de til å følge visse handlingsmønstre, så er skyldfølelse namnam. En av forutsetningene for å kunne tyrannisere andre er at de ikke har så alt for mye selvtillit og selvfølelse. Mennesker med selvtillit og selvfølelse har nemlig en tendens til å stole på seg selv og stille spørsmålstejn ved det andre sier og gjør. En egenskap som kommer lavt på listen når tyrannen er ute og søker etter noen å ”leke” med.

Skyld og skamfølelse er utmerkede redskaper å ta i bruk for å ta i fra mennesker selvrespekt og selvtillit. Det er nesten enda mer genialt enn frykt. Skyldfølelse gjør at den undertrykte overtar

rollen som underkuer, og holder seg selv nede og tilbake, selv når de ytre omstendigheter ligger åpne for å utfolde frihet og livsglede. Denne metoden er kanskje mest brukt av åndelige tyranner, som delvis skremmer med evig fortapelse. Manipulering med skyld og skam har antagelig vært den foretrukne, eller mest tilgjengelige metode for kvinnelige tyranner. Manipulasjon med skyldfølelse har tilsynelatende vist seg å være den mest velegnede metode for å få barn og ektemenn til å gjøre som de selv ville. Mange har forvekslet samvittighet med dårlig samvittighet. Dårlig samvittighet er knyttet til skyldfølelse og opplevelsen av utilstrekkelighet og at du burde være annerledes enn det du er. I utgangspunktet er denne opplevelsen av at verden sier at de følelser, drifter og lyster du har i seg selv er feil, basisen for den dårlige samvittighet. Du føler skyldfølelse fordi du begjærer din nestes asen, eiendom og kone. For at du ikke elsker dine barn hvert sekund, for at du ikke tjener nok penger, smiler nok, er dydig eller snill nok. Skyldfølelsen har uendelige varianter og tusenvis av bakdører inn i din psyke. Men grunnlaget for den er som sagt at du i utgangspunktet er stemplet som feilvare. Du har noen gode trekk, men du burde ha hatt/ikke hatt en del følelser, tanker og behov.

Samvittighet derimot er knyttet til ansvar. Den frigjorte hvite heterofile mannen har samvittighet. Han har omsorg for sine medmennesker og vurderer hvilken betydning hans handlinger, eller mangel på sådanne har for sine medmennesker. Samvittighet er det som kreves for å utvikle etikk, og å kunne ta riktige valg. Dårlig samvittighet er en slags meningsløs straff for å være feil eller ha tatt feil valg. Den frigjorte hvite mannen er ikke så plaget av valgene han har gjort, ikke så fanget i hvem han var, men mer opptatt av hvem han er og hvem han har lyst til å være/bli.

ÅNDENS MAKT

Den hvite heterofile mann har skapt seg et gudsbilde, som består av en hvit heterofil tyrannisk Gud, med klare psykopatiske trekk. Dette er et genialt trekk for å rettferdiggjøre sin egen rolle som diktator og tyrann, så vel som statsmann og familiens overhode.

De åndelige tyranner har til og med klart det kunststykket å få mennesker til å tro at de er syndige og skyldige bare fordi de er født, og at det å være menneske er noe å skamme seg over. På den måten har de skaffet seg et ypperlig utgangspunkt for å kunne beholde sin makt og innflytelse over massene og lede de gudsfryktige syndere som Guds lam til slaktebenken.

Hvis Gud, som jo skal være vårt ypperste forbilde, er en tyrann og hevder at tyranni og bruk av frykt og skyldfølelse er de eneste riktige metoder å bruke for å få andre til å gå på den smale sti, så hvem er vi som skal motsi ham og hans vilje. Med en slik guddommelig tyranniskhet i baklommen har mange små og store psykopater kunnet gå ut i verden uten å behøve å tvile på riktigheten av sine egne despotiske og intolerante behov. Den Gud de har skapt har gitt de fullmakt til å gjøre akkurat det som de selv virkelig har lyst til. Dette behovet for å vite den absolutte sannhet og å ha en urokkelig overbevisning om sin egen fortrefelighet, skyldes selvfølgelig en dyp frykt og følelse av skyld. Man prøver desperat å gjøre som den strenge Gud sier, for å bli blant de som er verdige til frelse og et paradisisk liv etter døden.

I det gamle testamentet fortelles det om barna som erter en av Guds profeter. Profeten klager sin nød til Gud og som oppmuntring til den plagede profet sender Gud løver som straffer barna med å spise dem. De fleste jordiske tyranner blir jo milde og kjærlige i forhold. Det er ganske interessant... Gud skal jo være kjærlig... Hvis vi oppfatter Guds regler og krav infernalske og jævlige nok, så blir jo Gud kjærlig når han ikke straffer deg så hardt som du virkelig har fortjent... En genial taktikk som er brukt av mange bødler og torturister opp gjennom historien.

Se for deg en far, som sier til sitt barn at det kan gjøre som det vil. Men hvis det bruker sin frie vilje til å gjøre noe faren ikke vil at det skal, eller det bare bruker sin frie vilje til å ikke elske faren... så dømmer faren det til lidelse og pinsel i all evighet. Hvis et menneske hadde gjort dette, og torturert og pinet sin sønn/datter så lenge det kunne (evigheten er litt for lang tid til helt å rekke over det), fordi de ikke gjorde som han ønsket eller ikke elsket ham, så ville de bli kalt sinnssyke og rabiater psykopater. Men når Gud gjør det samme med sin helvetesstraff, så er det en snill og kjærlig Gud. Forstå det den som kan.

Den frigjorte hvite heterofile mann vil ikke ha noe å gjøre med en slik Gud. Hvis Gud er så smålig, så er han stolt og glad og føler virkelig at han på alle moralske og etiske plan er Gud langt overlegen.

Denne mannen er frigjort fra det gamle bildet av Gud som en mann. Han er frigjort fra bildet av Gud som en herskesyk tyrann. Han er frigjort fra Gud som en intolerant, dømmende og krevende bevissthet.

Den hvite heterofile og frigjorte mannen vil finne det meningsløst å fornekte muligheten av en åndelig virkelighet og/eller en guddommelig eksistens. Han vil derfor neppe være erklært ateist. Han vil med nødvendighet være åpen og interessert og vil under ingen omstendigheter kunne tilhøre den fundamentalistiske retningen av noen trosretning. Hvis han tilhører en bestemt tro, vil han være tolerant for andre trosretninger, og mer se det slik at dette er den vei han har valgt å gå for å finne en dypere erkjennelse av det evige og det åndelige. Han vil ikke si at hans vei er den eneste riktige, kun at den er riktig for ham. Han vil som sagt være åpen og undrende, men samtidig stille spørsmål ved de meninger og konklusjoner andre har trukket på grunnlag av sine erfaringer. Noe av det som kjennetegner den frigjorte hvite og heterofile mannen, er at han dypest sett stoler mest på sine egne erfaringer og sin egen opplevelse og erkjennelse av virkelighetens natur. Som nevnt kan han være åpen... eller sterkt åndelig engasjert, men han vil aldri bruke frykt, skyld eller noen

som helst annen metode for å få andre til å følge hans vei. Ei heller la seg lokke til å følge en eller annen trosretning av frykt eller skyldfølelse.

Med stor sannsynlighet vil han ha en forestilling om at det er mulig å erkjenne stadig mer av livets essens og mysterium, men han vil aldri være så arrogant å tro at han egentlig kan beskrive denne altomfattende og totale bevisstheten som noen kaller Gud, andre kilden og noen kun ren væren. Han kan prøve å beskrive, prøve å forstå og erkjenne mer eller mindre av denne kraften. Men den totale forståelsen og erkjennelsen overlater han til eventuelle opplyste mestre... eller sjarlataner...

KONVERSASJONENS KUNST

Den gamle dinosaursmannen var flink til å holde monologer. Han kunne snakke i uendelighet av tid om sine interesser, tanker og meninger.

Den hvite tyrann hadde uhyre underutviklede lytteregenskaper. Det vil ikke si at han ikke oppfanget ordene andre sa. Han bare tenkte aldri over innholdet. Når andre snakker, så sitter tyrannen og tenker ut sine neste innlegg og sjakktrekk. Enhver samtale er et slags spill, hvor det viktigste ikke er å delta, men å ha rett. Det har skjedd noe underlig med menn. Det er som om de gamle dueller og tvekamper er flyttet fra gladiatorarenaen og inn i debatten. Hvor menn før fektet med sverd og skjøt med pistoler, så feker de nå med ord og skyter verbale ladninger fra hoften. I hvert fall i de områdene av verden hvor krig og dueller på liv og død har gått av moten.

Tyrannen er rett og slett ikke interessert i å få ny informasjon på denne måten (ved å lytte). Han kan til nød bevege seg i et hierarkisk system, og innrømme at det finnes større og sterkere tyranner over ham på rangstigen. Disse kan han lytte til, fordi de må jo vite noe som har betydning, siden de har enda større makt og er flinkere til å tyrannisere andre. Andres meninger er for det meste rett og slett uinteressant, annet enn som springbrett for å påføre de sine egne tanker og ideer.

Av og til finnes det litt mer utviklede utgaver av den hvite heterofile samtaletyrann. Denne mannen kan lokkes ut av sin monolog. Han er i stand til å føre en dialog, hvis han finner en partner som er like meningsberettiget som han selv, og som han føler en viss respekt for. Det er dette som kalles samtalens maktbalanse. To menn som sitter og snakker, mens resten av forsamlingen kjeder seg til døde, går ut på kjøkkenet og koker te, eller på annen måte prøver å få hele sammenkomsten til å ta slutt, så de slipper å sitte og lytte til dialogen. De eneste som ikke er klar over hva som faktisk skjer er de to mennene, som faktisk tror de er sosiale og mestrer samtalens edle kunst.

Den frigjorte hvite heterofile mannen kan kunsten å lytte. Han lytter heller ikke kun på andre hvite heterofile menn, men like gjerne til en kvinne, eller en neger, same, homofil, tenåring eller hjelpepleier. Det er ikke rase, kjønn, status eller legning som avgjør denne mannens villighet til å lytte, men ordene som blir sagt og tanken som ligger bak. Han lytter kanskje ikke alltid til alt, fordi det sies så mye selvfølgeligheter i de fleste sammenhenger. Men han gir alle en sjanse, behandler alle med respekt, og avbryter like gjerne en velutdannet selvhøytidelig mann, som en følsom og hjemmевærende kvinne. Ja han vil faktisk vise større tålmodighet og villighet til å lytte overfor de som er usikre og uvante med å ta ordet og uttrykke seg. Den hvite heterofile mannen kan også kunsten å føre en gruppesamtale. Du kan skille ham fra den verbale tyrannen gjennom en enkel observasjon. Mens tyrannen, når han har fått tak i ordet, gjerne snakker lenge og intenst, før han motvillig slipper andre til, så vil den frigjorte mann som oftest komme med et rimelig kort innlegg, og så slutte å prate så ordet blir tilgjengelig for andre som har noe å bidra med. Den hvite heterofile mann vil heller ikke føle behov for å si alle ting og demonstrere hvor klok han er. Hvis noen andre har den informasjon som trengs, så vil denne mannen med glede la de få si det som han også kunne sagt.

Tyrannen som har kastet lenkene, vil selvfølgelig ikke bruke ord til å manipulere eller skremme andre. Han vil ikke bruke det til å utøve makt. Han kan være taus i lange perioder, uten å føle seg oversett og uelsket. Han vil ofte bruke ord til å si hyggelig og oppmuntrende ting til andre. Men det aller viktigste er som nevnt at han ikke vil bruke ord og stemmевolum som et middel til å dominere samtalepartnere, selskapet eller forsamlingen. Ord er blitt et redskap for utveksling av tanker, følelser, ideer og muligheter. Ikke et redskap for å tre egne meninger og tanker som klamme kondomer ned over hodet på andre. Med den gamle mannen var det viktig å kjempe om ordet. Å kjempe deg til respekt og retten å bli hørt. Med den nye mannen har du i utgangspunktet respekt og retten til å bli hørt. Du må diskvalifisere deg selv fra denne retten, gjennom å demonstrere

stor intoleranse og uvillighet til å føre en virkelig samtale, noe den gamle tyrannen klarer med glans gang etter gang.

NATUR OG MILJØ

Som nevnt så er selve basen for den menneskelige tyranns utfoldelse fundamentert på hans evne til å kontrollere og bestemme over naturen. Det er ikke uten grunn at menneskets forhold til sin kropp og sin seksualitet har vært en av tyrannens viktigste innfallsvinkler til makt.

Tyrannens behov springer ut i fra en dyp indre følelse av avmakt og hjelpeløshet. Vi har på mange måter bygget en hel sivilisasjon på et behov for å skaffe oss makt og kontroll, over naturen. Vi snakker positivt om å UTnytte naturen. Vi har laget teorier om at naturen (kropp-seksualitet) er noe lavtstående, primitivt og syndig som må holdes nede og bekjempes. Vi har laget teorier om menneskets overlegenhet, og at naturen kun er tilstede som en slags bakgrunn for menneskets utfoldelse av sin gloriøse herlighet.

Fjellene og mineralene, plantene, dyrene og selve planeten er blitt sett på som en slags umelende tjener... et reservoar som eksisterer for at vi, som er den ”høyeste” formen for liv her på jorden, skal kunne bruke det. Vi har bygget en sivilisasjon basert på menneskets overlegenhet og utvelgelse. Vi: Mennesket... er mer verdt enn dyrene og plantene og luften og vannet og det meste. Samtidig så er vi mennesker ganske syndige og uverdige... det sier jo noe om hva vi mener at resten av det som finnes på kloden er verdt. Og det sier jo seg selv at hvis mennesket er den utvalgte dyrearten på planeten, så er jo ikke veien så lang til å tenke seg at enkelte raser av mennesker er mer utvalgt enn andre, for ikke å snakke om at enkelte folk og enkelte kjønn er mer utvalgt enn andre. Og den naturlige konklusjon blir jo at enkelte mennesker er mer utvalgt og mer verdifulle og høyverdige enn andre. Det er disse som har retten til å bruke og utnytte og lede og herske over alle de andre som er mindre utvalgte, akkurat som mennesket har ”rett” til å herske og utnytte andre naturressurser uhemmet etter eget forgodtbefinnende. Tyrannens filosofi er enkel. Jeg har muligheten – som mennesket har i forhold til naturen - derfor har jeg også retten til å gjøre akkurat det

som passer meg.

Vi behandler enkelte dyr som om de var matmaskiner, uten følelser og tanker. Andre dyr, som kjeledyr har vi en tendens til å tillegge flest mulig menneskelige egenskaper, og disse dyrene tillater vi oss å gi større plass og mer rett til et verdig liv. Det er ikke veldig mange i dag som mener at dyrene har sjel og like stor rett til et verdig liv som menneskene, for ikke å snakke om plantenes og trærnes rett til å bli behandlet med verdighet og respekt.

Det er ikke så lenge siden den hvite herskende tyrann så på negre på samme måten. Kvinnen hadde vel en liten sjel, men den var langt mindre enn mannens. For den som har kastet lenken til tyranntronen, så er dagens mishandling og undertrykkelse av dyr like primitiv og uutviklet som de fleste av dagens mennesker vil si at slavehandelen og rasediskrimineringen en gang var.

Det viktige å forstå her er at behovet for å undertrykke og tyrannisere ikke er knyttet til noe bestemt der ute. Behovet kommer innenifra, og enhver tyrann gjør så godt han kan med de midler han har til rådighet. Noen få greier å legge hele samfunn under seg og tyrannisere store folkemasser. Andre må nøye seg med et borettslag, noen skarve ansatte, familien, eller dyr og barn, som jo er de letteste offer.

Derfor må med nødvendighet den frigjorte hvite heterofile mann også ha frigjort seg fra behovet for å herske over planeten og dyrene og trærne. Han er simpelthen nødt til å ha respekt for dyr og steiner, blomster og trær og deres rett til å behandles med respekt og verdighet. Dette skjer med nødvendighet når den indre tyrannen forlater tronen.

Den frigjorte hvite heterofile mannen vil derfor støtte organisasjoner som kjemper for dyrs rettigheter. Han vil være for miljøvern og i mot hensynsløs utnyttelse av naturen for at mennesker skal ha flest mulig ting og mest mulig luksus. Han vil være for økologi og føle naturen som en venn og forbundsfelle. Ikke som en motstander som må kues og holdes på plass. Som bonde vil han være nødt til å drive med økologisk og biologisk jordbruk. Vårt samfunns

tyranner utviklet seg i den perioden da mennesket gikk over fra jakt og nomadeliv til å bli fastboende bønder. Hvis vi skal kunne skape et samfunn, som ikke er basert på menneskehetens tyranni over naturen... og dermed over hverandre, så må vi forandre hele vårt forhold til jordbruk og husdyrhold. Uten denne forandringen i vårt forhold til frembringelsen av den mat vi spiser, vil menneskeheten aldri kunne bli kvitt tyranniets åk, hvite heterofile menn kan byttes ut med svarte heterofile tyranner, eller gule lesbiske kvinner, men tyranniet vil bestå hvis vi ikke endrer vårt grunnleggende forhold til vår egen indre natur og den natur som omgir oss i form av luft og steiner og vann og trær og planter og dyr.

Forutsetningen for å kunne bruke makt riktig, er å ikke være redd for å miste den. Tyrannens makt er basert på avmakt og han vil klamre seg til tronen som en gammel sovjetisk statsleder. Først når den som har makt, ikke er redd for sin egen indre og ytre maktesløshet, vil han kunne se klart og bruke den makt han (eller hun) råder over uten å undertrykke andre.

EKSEMPLER PÅ IKKE FRIGJORTE HVITE HETEROFILE MENN

Vi har snakket mye om de gamle dinosaurene og tyrannene og hvor hardt og spisst det er å sitte på steintronen. Det sier seg selv at den gamle macho dinosaurmannen fremtrer i mange former og fasonger. Han kan være gjengmedlem og rapper, eller cowboy og forretningsmann. Han kan være den ensomme rytter og den velmenende familiefader. Men etter hvert som det tynnes ut i rekkene av skikkelig skjellete og hardhudedde tyranner, så oppstår det mange bastardversjoner.

Her følger en kort oversikt over forskjellige rollefigurer som ikke kan kalles frigjorte. Selv om alle menn som er fattige, ikke hvite og har en annerledes seksuell legning enn heterofili allerede er ekskludert fra listen, så kan de selvfølgelig godt være frigjorte. Men du blir ikke nødvendigvis frigjort av å være kvinne og bitter på menn. Eller av å være svart og bitter på hvite. Eller å være i en eller annen fil enn den heterofile og bitter på samfunnet. Kort sagt, det å kjempe mot tyrannen og det du ser på som urettferdighet gjør deg ikke nødvendigvis fri.

KAMELEONEN

Dette er en ny type tidsriktig og tilpasningsdyktig mann, som bruker de fleste midler til å bevare sin posisjon. Han har forstått at den gamle pistol og brautemetoden ikke lengre fører frem. Denne mannen tilpasser seg situasjonen og bruker de muligheter til å få fordeler som han kan. Han kan være lydhor, når han tror det gir gevinst. Han kan snakke nok med kvinner til å synes å respektere dem og deres syn, så lenge det gir gevinst. Jeg har i blant sittet og tatt badstu med enkelte såkalt kvinnevennlige og frigjorte menn. Jeg kan bare si at hvis deres kvinnelige bekjente fikk høre hvordan de snakket om kvinner når de var sammen med mannemenn, så ville ørene deres vrenget seg og munnen snurpet seg så hardt sammen at de aldri hadde sagt ett ord til vedkommende igjen. Denne mannen har rett og slett trukket et tynt sivilisert hudlag med merkelappen fordomsfri og tolerant mann,

utenpå de gamle dinosaurskjellene. Han får poeng i boken for å ha skjønt litt av hvilke metoder og holdninger som hjelper til med å forføre og opprettholde sivilisert kontakt med kvinner. Noen av disse har så dårlig kamuflering at en ikke alt for uoppvakt kvinne ser gjennom maskeraden på fem minutter. Andre er dyktige mesterspillere og lar kun masken falle i ”trygge” omgivelser som badstua, på hyttetur med gutta o.s.v. Det som kjennetegner kameleonene er en forbløffende evne til å skifte mening etter forholdene, samt å ikke virkelig mene noe som kan provosere sterkt den ene eller den andre veien. Han flyter med strømmen og kan iblant ha fellesstrekk med det senere omtalte bløtdyret.

BLØTDYRET

Bløtdyret har egentlig gitt opp å være mann og konsentrerer seg om de myke og feminine verdier. Han er passiv og svært ofte handlingslammet. I utrerte tilfeller kan han være ekspert på offerrollen og slå seg sammen med andre offer for de ekle og fæle rovdyrene som herjer ute i menneskenes arbeidsjungel. Han virker medfølende og sympatisk med alle andre som har det vondt og lider, men se opp så du ikke går feil. Det er stor forskjell på empati og selvmedlidenhet. Denne mannen er først og fremst opptatt av sin egen sårbarhet. Han er ute av stand til å gå ut i krigen for å virkelig gjøre noe for andre. Han kan snakke med kvinner om følelser og mykhet, ikke fordi han har tatt motet til seg og tør å møte sine egne myke sider, men fordi han aldri har utviklet noen av de andre. Enkelte kvinner faller for bløtdyret. De finner ham nusselig og litt hjelpeløst søt. De som blir hengende fast ved en mann av denne typen blir etter hvert mer og mer frustrert over mangelen på ryggrad. De har valgt å gå den harde veien, for å lære at man ikke kan hjelpe noen som ikke vil hjelpe seg selv (nemlig bløtdyret). Hvorfor vil ikke bløtdyret hjelpe seg selv? Jo, for det første er han et så og si totalt selvpoptatt vesen. For det andre så er det å være bløtdyr strategien han har valgt for å unngå å bli spist eller utfordret av de andre dyrene i hakkebakkeskogen. Det er mye enklere å klage over andres

ufølsomhet og råhet, enn å måtte være ute i den virkelige verden og erkjenne sin virkelige tilkortkommenhet. Bløtdyret er i sannhet så redd for å tape og oppleve nederlag, at han velger å ikke ta opp kampen, fordi den som intet våger, heller ikke risikerer å miste noe. Ingen kan si at du har tapt, hvis du frivillig har valgt å ikke delta.

DEN SMILENDE PANSERØGLEN

Denne avarten kalles også psykopatens. Som bløtdyret er panserøglen absolutt selvopptatt. Men der bløtdyret søker makt over andre gjennom sin egen hjelpeløshet, så vil den smilende panserøglen velge en annen strategi. Den smilende panserøglen viser deg først bare smilet ditt. Hvis du husker historien om "the cheeshire cat," som du bare så når den smilte, så er det samme teknikk som denne mannstypen bruker. Det som aldri stopper å forundre meg er at så mange kvinner faktisk faller for denne panserøglens brede smil. Kanskje fordi det finnes så mange kvinner der ute som bare lengter etter litt oppmerksomhet fra en mann av den gamle skolen. Den smilende panserøglen trekker ut stolen for deg. Han åpner døren, husker å gi blomster og gaver på viktige dager. Ja han betaler til og med regningen når dere er ute og spiser og kan finne på å kjøpe blomster, bare fordi du er så vakker. For den svaksynte kvinne synes han å være den perfekte mann. Sterk, trygg, omtenkstom og en skikkelig kavalier. Smilet hans gjør at han kommer så tett innpå mennesker at han nesten umerkelig kan sette tennene i dem. Helt i begynnelsen skjønner ikke ofrene hva som skjer og tenker at det må være en liten glipp, eller at han hadde et lite anfall. I det samme øyeblikk som han slipper taket med tennene og smiler sitt blendende smil, så har den kommende galeislaven glemt bitemerkene og hører ikke den advarende trommingen som forteller at hun er på vei til å bli lenket fast og satt i arbeid. Men langsomt blir det mindre og mindre smil og mer og mer tenner. Og etter hvert kommer også den skjellete og pansrete øglekroppen til syne. Så snart maskeraden er over kommer den uangripelige, piggete og totalt kontrollerende panserøglen frem bak smilet. Og det som alene så ut som et vennlig smil, viser seg å være en tillært grimase som dekker

over en av de mest primitive, hensynsløse og totalt selvopptatte skapninger som jorden har fostret. Hvis du møter en mann og tenker at ”dette er for godt til å være sant”, så se deg nøye om. Kanskje det er en virkelig vakker og flott mann, men det kan også være en panserøgle som tar de innledende rundene med sitt bytte.

DEN ENSOMME ØGLEN

Denne mannen sniker seg unna ansvar gjennom å like uavhengige kvinner og uforpliktende forhold. Han synes det er flott at kvinner er selvstendige. Dette edle hanndyret lever som oftest fortsatt i den tiden da det viktigste var å få nedlagt så mange kvinner som mulig. Han elsker sex, men har veldig kort utløpsdato.

Egentlig burde han komme med samme typen advarsel som finnes på diverse forbruksvarer. ”Denne mannen inneholder mange kunstige tilsetningsstoffer og man bør tenke seg om mange ganger før man anvender ham til innvortes bruk. Han er ute etter det lettvinde og behagelige og kan forventes å stikke av hvis du begynner å stille noen krav. Vedvarende bruk av preparatet kan medføre helseskader.”

Det underlige med denne typen er at han elsker frigjorte og uavhengige kvinner, så lenge det ikke blir til noe mer enn felles underholdning. Han ser verden som en stor lekeplass og blir som oftest aldri voksen, siden det styggeste og mest forferdelige ordet han kjenner er ansvar. Hvis man i tillegg begynner å snakke om følelsesmessig ansvar og krever integritet og modenhet, så forvent at han glir ut i ødemarken for å søke etter andre vannhull. I blant skjer det forunderlige at enkelte av slaget kommer til sjels år og alder og ønsker å gifte seg og dyrke familielivet og ansvarets gleder. Denne øglen går da igjennom et hamskifte og forandrer seg plutselig til en ganske så vanlig familietyrann. Siden han vet hvor upålitelig mennesker kan være (slik han var) og hvor fristende det store frie markedet der ute også er, så vil han gjerne ha en litt mer tradisjonell og vanlig kone. En som han vet hvor han har både når det gjelder trofasthet, barnepass og middag. Det ytre laget av frigjorthet var rett og slett en tettsittende kondomdress som ga mange fordeler å ha på seg når han var ute på

byen for å erobre nye trofeer han kunne ta med hjem til fantomhulen. Dette er mannen som svært fort synker ned i godstolen og ikke tenker på å reise seg med det første. Når jaktseasonen er over og barna pipler frem fra krokene, så viser det seg at han foretrekker hjemmets lune arne, noe som i blant kan drive resten av familien til dyp fortvilelse.

UNGDOMSØGLEN

Denne skapningen operer i dag under mottoet at man skal gi hverandre frihet. I gamle dager var han alltid opptatt med ”viktige” gjøremål. Å gi hverandre frihet betyr kort sagt at han har rett til å gjøre hva han vil, så lenge det er viktig for ham. Man skal jo tross alt ikke hindre hverandre i utfoldelse. Det er to problemer. Det første er at han er så mye bedre venner med sine venner enn deg. Derfor vil han tilbringe uhyre mye tid sammen med flokken, gutta, supportergjengen eller en annen lignende aktivitet. Sannheten er at hans virkelige familie ikke er familien, men gjengen. Dette høres kanskje ikke så ille ut i teorien. Men denne friheten kobles gjerne med umodenhet og manglende ansvarsfølelse. Derfor blir hans frihet å fortsette et evig liv som tenåring... mens kvinnens naturlige plass i et slikt samliv er å være hans mor. Han er faktisk ganske tolerang når det gjelder kvinner. Her er det ikke kravene til utseende og utdanning som teller mest. Nei, den utvalgte er som oftest den første kvinne som lar ham få lov til å være som han vil. Det er klart at hun også kan gjøre som hun vil. Det er bare det at slike menn vet å velge kvinner som for det første ikke har noe stort behov for å fortsette livet som evig ungdom. Og som for det andre har sterkt utviklete instinkter når det gjelder ansvar og orden. Disse kvinnene får liksom aldri helt tid til å nyte den friheten de en stund tror de har. Det er jo så mye som må ordnes i heimen, og med familien og med ditten og datten og mat og stell og tusen ting. Slik fungerer idealene om frihet fantastisk for den ene part, og som en usynlig slavekontrakt for den andre. Den kvinne som har så få interesser at hun ikke bruker denne friheten, og som er villig til å leve på en slik slavekontrakt, har bare seg selv å takke for at hun er med på opprettholdelsen av denne mannlige øglearten. Med

stor sannsynlighet vil hun også produsere mange nye tilsvarende små øglemenn og overansvarlige kvinner, fordi foreldre jo er de første og sterkeste påvirkningen på de kommende generasjoner.

TRØFFELDYRET

En sterkt formeringsvillig underart av tøffelhelten. Han er på kvinnenens side i kampen mot menn. Han forstår og skjønner hva som helst, for å bli så god venninne at de kan ha sex. For kvinner som helst vil ha en venninne (metroseksuell) i manneham er han faktisk ikke det verste valget. Men ikke reklamer på varen hvis det var en mann du ville ha. TROFEJEGERENE er egentlig en avart av den gamle dinosaurtypen. Han kan ha mange fine sider, men det aller viktigste er at han respekterer og verdsetter deg, fordi du av en eller annen grunn gir ham status. Du er med andre ord et middel han bruker for å komme seg høyest mulig opp på tyranntronen. Så lenge du er med, vil han behandle deg pent. I det øyeblikk glansen blekner, så vil du gå samme veien som de utvaskede t-skjortene.

NÅR SPILLET ER OVER

Et av de store problemene med å gå ut av de gamle spillene og rollene, er at det fort kan oppstå en følelse av tomhet og kjedsommelighet. Hvis energien og oppmerksomheten har vært investert i å holde det gamle spillet gående, så forsvinner i første omgang den intense følelsen av kick og liv, når du skifter over til en annen rolle.

Dette kan sammenlignes med det som skjer når du har levd sammen med en person en stund, og den erotiske spenningen er utladet. Seksualitet er da noe som må dyrkes med kjærlighet og skapes gjennom følelse av dyp nærhet. Ikke lengre en rå og magnetisk tiltrekning som får kroppen din til å vibrere uten at du egentlig har gjort noen annen innsats enn å møte opp.

Den samme følelsen av tomhet vil møte den hvite heterofile mannen når han holder på å vikle seg ut av de gamle rollemønstrene. Der det før dreide seg om å få følelsen av å være intenst i live gjennom å kjenne beruselsen av forskjellige former for makt, vil det nå dreie seg om å klare å være et helt menneske uten å gå på de psykologisk anabole steroidene som makt og maktbruk/misbruk er.

Hva er det så som skaper følelsen av å være intenst og vibrerende i live hos den nye mannen? Det er jo ikke så forlokkende å gå ned fra tyranntronen hvis alternativene er å enten bli offer, eller å leve i et slags kjedsommelig og litt kjedelig skyggeland.

Et problem som oppstår er at du lett kommer på kollisjonskurs med samfunnet rundt deg. Vi har en slags felles definisjon av hva det vil si å være en mann. Hvis du bryter ut av dette mønsteret vil du fort kunne oppleve at både dine medmenn og kvinner blir usikre på deg. De vet rett og slett ikke hvor de har deg. Du følger ikke de vedtatte spillereglene og lar deg ikke lengre putte i en bås. Ofte vil mange desperat prøve å definere deg, og gi deg en merkelapp så de kan føle seg trygge på hvem du er. I begynnelsen vil du også føle en viss usikkerhet selv. Det å finne en ny mannsrolle er litt som å lære å gå for første gang. Og er det noe menn har en tendens til så er det å føle det ubehagelig når de mister kontrollen. Men nettopp dette å ikke

mestre noe er nødvendig for å komme videre. Mange mannemenn er ganske flinke til å møte nye utfordringer i den ytre verden. De bekrefter sin manndom gjennom å bestige stadig høyere fjelltopper, skyte stadig større dyr og fiske større fisk. Eller gjennom å tjene stadig mer penger eller få stadig sterkere posisjon og innflytelse. Men nettopp disse machomennene er noen verre knehøner når det kommer til å møte og mestre usikkerhet og utfordringer i den indre verden. Å se sin egen mykhet, kjærlighet og uskyld er et langt større og tøffere fjell å bestige. Det er umulig å kaste dinosaurlenkene gjennom å mestre og kjempe i den ytre verden. Nøkkelen til låsen befinner seg i det indre landskap og krever derfor at man leter etter den nye mannsrollen i dette landskapet.

Nettopp det å miste kontrollen og prøve seg frem i ukjent terreng er nødvendig for å finne den nye mannen inni deg selv. Til å begynne med vil du kanskje være glad når noen gir deg en definisjon av hvem og hvordan den nye mannen er. Det kan føles som et greit halmstrå å klynge seg til. Samtidig vil du kanskje bli irritert når andre prøver å definere deg og putte deg i en bås hvor du ikke opplever at du hører hjemme. Dette behovet for å definere andre, så man selv kan føle seg trygg, er en av de mest effektive metodene som brukes for å beholde makten. Gjennom å definere andre og putte de i en bås, har du med absolutt sikkerhet gjort de mindre enn de er. Det samme skjer når du lar andre bestemme hvem du er. Å være en mann er ikke noe som skal defineres, det er noe som skal oppdages og utfoldes. I dag er det blitt populært å finne sin mandighet gjennom å gå i såkalte mannegrupper. Der kan man gnage på rå kjøttstykker og finne igjen hulemannen i seg selv. Dette kan være en god hjelp for de som har blitt så alt for feminine og trenger å finne igjen noe av den maskuline kvalitet i seg selv. Men det kan mer sees på som et hjelpeprogram for sårede og utrydningstruede dinosaurer, enn et program for utvikling av en helt ny mannsidentitet.

Jeg har nevnt at angsten for å gi slipp og la det gamle dø, er det som holder en mann fast i en statisk og uodynamisk rolle. Det å møte sin egen usikkerhet og kunne omfavne tvilen og dermed søke

etter nye måter å utfolde seg på er noe av det som hjelper deg til å finne den virkelige essens av det å være mann.

Men, hva er det så som er viktig for den nye mannen? Er det suksess, penger, makt og erobring? Et av de viktigste behovene mennesket har er å føle seg verdsatt. Også den nye mannen vil gjerne bli verdsatt, ikke fordi han er den største og sterkeste blant dinosaurusene, men fordi han bærer med seg noen verdifulle kvaliteter. Det er uhyre viktig for den nye mannen å forstå at han først og fremst må verdsette seg selv. Det vil si at han må strebe etter å ha og utfolde kvaliteter som han selv respekterer og verdsetter. Det hjelper lite på den dypere selvfølelsen, hvis andre gir deg respekt av frykt, eller beundrer deg for hva du har oppnådd, hvis du ikke respekterer og beundrer deg selv for metodene du har brukt underveis. Hvis det hele er noe du har gjort for å oppnå status, makt og posisjon for å imponere andre, så er det egentlig ganske bortkastet.

Tidligere var jeg inne på de fire sidene av tilværelsen som virkelig hadde betydning. Alle de små dagligdagse opplevelser og tilstander som virkelig gir en dypere mening er knyttet til et av disse fire områdene. Vi kan si at mannen har et behov for å sørge for at han og hans nærmeste har det nødvendige. I våre dager er dette til tider blitt en slags absurditet, hvor menn kjemper for å vise sin mandighet gjennom å ha mer av alt det unødvendige enn naboen, og i hvert fall minst like mye unødvendigheter som de andre.

Ut over det nødvendige er det kjærlighet, glede, skjønnhet og visdom som er de fire satsningsområdene for den frigjorte mannen og for så vidt også for den frigjorte kvinnen. Opplevelse og utfoldelse av disse fire kvalitetene er det som gir den nye mannen en vibrerende følelse av å være i live og finne mening i sitt liv. Den nye frigjorte mannen får den uhyre store ekstragevinst at han ikke lengre er i kamp med andre menn. Han trenger heller ikke å bevise noe for kvinner, eller seg selv. Han vil være så opptatt med å være og utfolde seg selv at han ikke lengre er fanget i behovet for å gjøre alt mulig underlig for å bevise sin verdi. For den nye mannen springer det han gjør ut i fra det han er. Det er ikke som det hittil så ofte har vært at man

prøver å gjøre seg bedre enn man er, og prøver å bli definert og få status ut i fra det man gjør. Ikke misforstå, den nye mannen er ingen passiv skapning som sitter med bena i kors. Han er fortsatt like aktiv og eventyrlysten. Ja kanskje mer aktiv og eventyrlysten enn noen gang. En av de kvalitetene som kjennetegner det maskuline element i mennesket, og dermed mannen, er dette behovet for å løsrive seg fra det kjente (mors/samfunnets skjørter) og oppdage det ukjente. Vi har for en stor grad utforsket og kartlagt den ytre verden. De store uoppdagede jungler og isøder befinner seg i øyeblikket i mannens indre, og det er her det store eventyret om den dinosaursfrie mannen vil bli til. Det er ingen tilfeldighet at nesten alle de menn som vi kommer på når vi skal søke etter idealer og forbilder alle har blitt tvunget til å gå store omganger i dypet av seg selv, og kommet ut på den andre siden. Nelson Mandela satt i uhyggelig mange år innesperret på en liten celle. Mahatma Gandhi mestret å møte vold og undertrykkelse med kjærlighet og ikke-vold. Og Dalai-Lama fikk den enkle oppgave å styre et land som er okkupert av et annet land.

GLEDE

Av de fire kvalitetene den nye mannen trenger å dyrke frem er dette kanskje den letteste. Fordi menn har vært små guttebarn og guttebarn strutter ofte over av en indre glede over å oppdage og utforske verden. Vi kan kanskje si at en av de viktigste oppgavene for den nye mannen er å hente frem gutten og barnet i seg. Men husk, det er uhyre stor forskjell på å være et barn som aldri har blitt voksen, og å være en voksen mann som har tatt vare på barnet. Svært mange kvinner hevder at menn bare er store gutter som aldri helt har sluttet å leke cowboy og indianer, og de har rett til en viss grad. Dette skyldes at menn ofte har påtatt seg voksenrollen som en litt for stor frakk. De lengter tilbake til uskyldens og lekens tid, men prøver å leve opp til denne ganske så standardiserte voksenfrakken de på forunderlig vis fikk utlevert. For å finne igjen gleden må menn først virkelig finne ut hva det vil si å være voksen. Et av de ordene som sterkest forbindes med å være moden og voksen er ansvar. Hva betyr

så egentlig ordet ansvar? På engelsk heter det respons-ibility. Ordet respons er forbundet med evnen til å gi tilbakemelding eller (an)svar. Det å være til stede i livet og gi en sann tilbakemelding på hvem man virkelig er og hva man tenker og føler og lengter etter har mye mer med å bli voksen å gjøre, enn å betale alle regningene sine i tide.

Først når det er en voksen tilstede, som kan ta ansvar for eget liv og egne handlinger, er det mulig for barnet å utfolde seg uten å bli en eplekjekk og selvopptatt bråkmaker. Siden mange menn ikke virkelig har blitt voksne, så har de enten undertrykt barnet i seg, eller sluppet det løs på verden med uheldige konsekvenser. Det innestengte indre barnet har kanskje blitt et bittert og forsømt barn, som stikker hodet opp og viser resultatet av mangel på kjærlighet og kontakt når mannen har drukket tilstrekkelig mengde med alkohol. Hvis du undrer på hvem den voksne skal være som skal kunne romme og rettledi ditt indre barn, så er det deg selv. Det er slik at du egentlig først er klar for å ta ansvar for andre når du har lært å ta ansvar for deg selv, din evne til å være sann mot andre og ditt eget behov for å utfolde deg i glede. En frigjort hvit heterofil mann er dermed ikke en trist og umendig fysakk i filttøfler som underordner seg andres behov og interesser. Han er fylt med liv og glede og har en så stor indre frihet at han frivillig kan gi slipp på mye av kontrollen over sitt eget liv, fordi han vet at han kan ta den tilbake i det øyeblikket han ønsker! Men viktigst av alt, han er full av livsglede og livslyst. Han har lyst til å oppdage og utforske alle de muligheter og tilbud denne fantastiske planeten har å by på. Gleden kommer ikke av at man av plikt, tvang eller angst hindrer seg selv i å utforske alle mulighetene. Den kommer når man vet at man er fri til å gjøre det man vil, og forstår at man velger å gjøre det man aller helst vil, og derfor iblant må gi slipp på muligheten til å gjøre noe annet som også kunne vært interessant. Den frigjorte heterofile mannen tar fullt ansvar for sine egne valg... og han velger!

VISDOM

Hvis du er fanget i en stereotyp rolle, så vil dine erfaringer og din

eventuelle visdom kun være til nytte for andre som er fanget i den same stereotype rollen. En av grunnene til at fedre så ofte ikke kan brukes som idealer og forbilder for sine sønner, er at selv den stereotype mannsrollen er i så stor forandring at fars modell og kunnskap ikke er av stor nytte for den neste generasjon. Menn i den vestlige verden har i større grad enn kvinner forvekslet visdom med kunnskap. Se bare på hvilke menn som gjerne er våre helter. Det er popstjerner, som har kunnskap om hvordan de skal selge plater, det er idrettselter, som har spesifisert kunnskap om å utfolde seg fysisk på svært begrensede områder. Vi kan også beundre høyt utdannede mennesker som har enorm mengde ren kunnskap, og som snakker med ord og vendinger som gjerne er så kompliserte at vi ikke helt forstår hva de snakker om. Denne dyrkingen av kunnskap har gått så langt at de litt enklere menn ser på den med skepsis og forakt. De ser ikke lengre på leger, lærere eller politikere som mennesker med visdom. Men som mennesker med en spesialisert kunnskap som de bruker til å gjøre andre usikre med. Politikerne snakker over hodet på folk, legene umyndiggjør pasientene og skolen er jo et eneste rot med mangel på autoriteter.

Oisann... er det kanskje noe i mannen som føler seg uvel når han oppdager at metodene de gamle dinosaurusherskerne har brukt i mange år ikke bare brukes til å herske over kvinner og natur, men også til å undertrykke andre menn.

Det er viktig å få det ordentlig på plass i tankegangen til den frigjorte mann. Kunnskap er ikke visdom. Visdom er evnen til å anvende sin kunnskap og viten i samspillet med andre mennesker, naturen og planeten. Visdom er ikke å sitte bortgjemt i et lite hull og tenke deprimerte og motsetningsfylte tanker mens man knapt klarer å smøre seg en brødkive. Langt mindre få på seg et par rene sokker. Visdom er evnen til å fungere i samspillet med livet. Visdom er ikke fjernet fra utfoldelsen av livet. Men visdom er heller ikke selve utfoldelsen. Visdom gir evnen til å foreta kloke og innsiktsfulle valg. Det å forstå og utforske den indre verden er nødvendig for å erverve visdom. Visdom er innsikt... evnen til å se inn i ting og forstå hva det

virkelig dreier seg om.

Visdom kan være evnen til å se hvordan saker og ting fungerer for mange mennesker og på mange plan samtidig. Det er ikke å vite hvordan du kan trumfe din vilje igjennom, men å se løsninger som er de beste for alle parter. Jo mer du er i stand til å forstå underliggende behov og respektere andre mennesker, jo større mulighet har du for å utvikle visdom. Du kan si at mens visdom er forståelsen av hva som er viktig, er kunnskap det som kreves for å komme dit man vil. Mennesker som har visdom kan gi gode råd og sette seg inn i situasjonen til alle andre mennesker. Ikke nødvendigvis fordi de har vært der selv og har de samme erfaringene, men fordi de har forstått essensen av hva livet dreier seg om og dermed kan anvende sin innsikt på forskjellige områder. Det er som å se gjennom et kaleidoskop. Kunnskap er ett bilde, og hvis du bare har kunnskap, så er du frosset fast i dette bildet. Visdom er å forstå naturen til det som skjer, og du kan da vri kaleidoskopet og se på universet fra uendelig antall vinkler. Den største dumhet som mange menn gjør er at de tror at andre er lik dem selv. Det er klart du er dømt til å gå på trynet med dine gode råd, når du tror at andre opplever situasjonen akkurat som du opplever den. Eller at andres motivasjon for å gjøre noe er akkurat det samme som din motivasjon ville ha vært. Den nye frigjorte mannen utvikler visdom gjennom en annen holdning til tilværelsen enn den gamle dinosaurusen. For det første lærer han seg å lytte. Ikke bare høre hva andre sier, mens han tenker på hva han selv skal si og mene. Å lytte betyr å ta ting inn i seg og reflektere over dem. For det andre slutter han å ha behov for alltid å ha rett og vite alle svarene. Ja faktisk så er han mer opptatt av å få informasjon og stille de rette spørsmålene, enn av å demonstrere sin egen fortreffelighet og kunnskap for kreti og pleti. Dette forutsetter at han lar den gamle arrogansen gå og virkelig får respekt for alle mennesker og alle menneskers meninger. Den gamle dinosaurusmannen fikk sin makt delvis gjennom å fortelle andre hva som var rett og feil. Den frigjorte mannen tenker på egen hånd og gleder seg over at andre gjør det samme.

KJÆRLIGHET

En av utfordringene for den frigjorte hvite heterofile mannen er å klare å holde forskjellige former for kjærlighet sammen. Hans problem er ikke å lære å elske, men å mestre å elske. For denne mannen er kjærlighet en selvfølge. Utfordringen er å velge hvordan man vil uttrykke og utfolde denne kjærligheten. En av de store vanskene for mennesker er å få en balanse mellom den kollektive og den private kjærligheten. Å finne balansen mellom å elske en kvinne og å elske kvinner. Denne mannen er i full kontakt med sin kropps begjær og den rent fysiske kjærlighet. Mange oppfatter kroppens evne til å elske andre kroppar som noe rent fysisk og instinktivt. I så tilfelle må kjærlighet også sies å ha en instinktiv side. Ut av møtet mellom to kroppar, som deler sanselighet og nytelse i kjærlighet, vil det vokse mer kjærlighet. Hvis man tilbringer mye tid sammen med et menneske man føler nærhet til, så vil den personlige kjærligheten vokse seg sterkere. I og med at kroppen ikke kan være alle steder, og tiden begrenser ens mulighet til utfoldelse, så er det umulig å utvikle denne personlige kjærligheten til alle på en gang. Det smertefulle i vår verden har ofte vært at sjelen og bevisstheten har ubegrenset evne til å elske, mens vår tid, fysiske begrensning og behov for trygghet ofte har hindret denne kjærligheten i å utfolde seg. Det er intet mindre enn en tragedie at ens evne til å elske skal amputeres og begrenses på denne måten. Utfordringen den nye hvite heterofile mannen står ovenfor er ikke å lære kunsten å elske, men å velge hvem han skal prioritere å tilbringe sin tid sammen med, og hvordan kjærligheten skal utfolde seg. Noen vil kanskje føle seg støtt av den kommende sammenligningen, men for meg er ikke evnen til å elske en hund mindre verdt enn evnen til å elske et menneske. Et menneske som elsker hunder, vil føle glede ved synet av alle hunder. Han vil gjerne klappe og snakke med ukjente hunder og skammer seg ikke over å vise sin tiltrekning til og glede over hundene. Men, han kan ikke ta med seg samtlige hunder hjem, og må respektere både at det finnes eiere som ikke ønsker at han klapper hunden deres, og hunder som ikke vil klappes. Hans kjærlighet til hunder blir ikke mindre av den

grunn.

Det kan hende at denne mannen vil velge å ha en hund, eller mange hunder. Men det å elske en hund som er hans egen spesielle og utvalgte venn gjennom livet, vil ikke hindre ham i å elske alle andre hunder. Forholdet mellom mennesker virker mer komplisert, og er det også. Men i utgangspunktet er det ikke noen større grunn til at det å elske en kvinne skulle hindre en i å føle glede over og kjærlighet til andre kvinner, enn at det å eie en hund skulle hindre en i å elske andre hunder. På et dypere plan elsker denne mannen livet og alt som er levende. Siden han har sluttet å prøve å kontrollere og underlegge seg andre, er han fri til å elske, oppdage og utfolde sin kjærlighet sammen med andre. Alt det gamle tøvet forbundet med makt og kontroll og undertrykkelse er forsvunnet fra kjærlighetens alter. Ja, faktisk er ikke det viktigste for den frigjorte, heterofile mannen at han blir elsket og verdsatt, eventuelt beundret og misunt. Men at han er i stand til å elske. Og at han elsker hunder, trær, barn og kvinner. Det aller viktigste for små barn er å oppleve at de blir elsket og verdsatt som de er. Det aller viktigste for den som er voksen er å få lov til å elske og gi av sin kjærlighet. Den frigjorte hvite mannen har forstått dette og ser ikke lengre på det å elske som noe farlig, syndig og skremmende. Han er ikke redd for å bli svak eller umandig av å elske, tvert i mot så føler han at hans kraft, styrke og respekt vokser og får utfolde seg jo mer han tør å elske.

SKJØNNHET

I mannen ligger en stor og ofte usett lengsel etter skjønnhet. En av grunnene til at han forelsker seg i kvinnen, er at hun representerer denne skjønnheten for ham. Mange menn blir skuffet, fordi det etter at forelskelsen går over oppdager at kvinnen ikke var så skjønn som han hadde trodd, verken innvendig eller utvendig. Av og til tenker jeg at mannen kun er ute etter en ting når det gjelder kvinner... og det er å finne en dør inn til sin egen sjel. På samme måte kan det tenkes at kvinner kun er ute etter en ting når det gjelder menn... å få en bekreftelse på sin egen identitet. For den hvite heterofile mannen

representerer kvinnen ofte denne usigelige skjønnheten han lengter etter. Det er noe magisk og nesten ufattelig ved denne feminine skapningen..... for mannen.

Mange kvinner elsker å få denne opplevelsen av skjønnhet over seg, fordi det får de til å oppleve seg selv som like skjønne og vakre som mannen ser dem. Men, hvor lenge var Adam i paradiset? Selvfølgelig må mannen ta ansvar for sin egen indre og ytre skjønnhet, hvis han ikke skal bli skuffet over kvinnen. Og selvfølgelig må kvinnen kunne vedlikeholde sin egen skjønnhet uten å bli avhengig av mannens ros og smiger for å føle seg vakker, hvis hun ikke skal miste selvfølelsen i det øyeblikket mannen tar av de rosa brillene.

Den frigjorte hvite heterofile mannen finner fortsatt gjenklang fra sin sjel i kvinnens sjel. Han søker fortsatt kvinnens skjønnhet og vil utforske hennes mysterium. Men han forventer ikke at hun skal fylle livet hans med ytre og indre skjønnhet. Denne mannen er selv opptatt av å skape skjønnhet. Enda viktigere er kanskje at den frigjorte hvite heterofile mannen er i kontakt med sin egen indre sjel og skjønnhet. Han vil dermed ikke at kvinnen skal ta arbeidet med å ha en sjel og skape skjønnhet rundt seg for ham. Tvert i mot så vil han dele, utvide og berike andres liv med sin egen skjønnhet, og utvide og berike sin egen skjønnhet gjennom møter med det som er vakkert og helt. Spesielt når det gjelder evnen til å verdsette og skape ytre skjønnhet, så har den hvite heterofile mannen uendelig mye å lære av de homofile menn. Kanskje det er lettere for homofile menn å finne sin egen skjønnhet, fordi den sjel de lengter etter befinner seg hos en annen mann. Og hvis en mann de elsker kan besitte denne skjønnheten, så kan jo de gjøre det samme.

I mange sammenhenger kunne man si at mannen har behov for å føle seg nyttig. Vi har diskutert dette litt tidligere og sett på at det virkelige behov ligger i å få brukt sine evner og talenter. Det å få utfolde seg selv er uhyre viktig for å oppleve livet som noe vakkert. I gamle dager ble ofte denne utfoldelsen foretatt uten hensyn til andres behov og følelser. Mannen var et primitivt vesen, som banet seg vei i verden gjennom å gjøre som Darwin foreslo.

Å hevde den sterkestes rett. Den nye mannen har ingen glede av å være sterkere eller flinkere til å hevde seg enn sine medmenn. Men han har glede over å skape noe som er vakkert gjennom å utfolde seg selv. Målet for hans handlinger er ikke å bevise sin verdi, men å skape noe som er vakkert og til glede for nær og/eller fjern rundt ham. Jeg sier ikke at konkurranseinstinkt ikke finnes i den nye og frigjorte mannen. Men den aller viktigste konkurrenten for ham er ham selv, og hensikten heller ikke midlet. Det som lokker og drar er eventyret, utfoldelsen og mulighetene. Ikke søken etter beundring, makt og selvforherligelse.

Vi kan si det så enkelt at for den frigjorte, hvite heterofile mannen, så er andre mennesker og deriblant kvinnen først og fremst likeverdige mennesker. Kvinners ord høres like mye og forstås som like kloke eller dumme som ordene til en annen mann. Hennes følelser er like balanserte, eller ubalanserte som hos en mann. Hennes interesser er like fascinerende og utviklende og betydningsfulle som mannens interesse. Den frigjorte mannen er fri fra svært mange av de stereotype kulturelle rollemønstrene. Han møter alle mennesker først og fremst som mennesker. For ham er ikke kvinnen først og fremst en gåte, men et menneske og en venn. Han vet at det er langt større forskjeller mellom individer, enn det er mellom menn og kvinner... eller sorte og hvite... eller heterofile og homofile. Denne mannen føler seg verken underlegen eller overlegen i forhold til andre mennesker, deriblant også kvinnen. Han føler seg likeverdig... og handler ut i fra dette.

HVIT HETEROFIL OG HELGEN...

Er den frigjorte hvite mann verdens nye overmenneske! Er han som Nietzsche snakket om i ”Slik talte Zarathusthra” endelig kommet?

Til de av dere som har hatt et lønning håp om at den nye frigjorte hvite mannen ville være verdens nye frelser, så må jeg dessverre komme med skuffende nyheter.

Den frigjorte hvite mannen er ingen helgen, han har således heller ikke tenkt å gå inni rekken av martyrer og blødende frelsere som gjennom sin lidelse frelser folket. Tvert i mot så kan han til tider virke ganske selvopptatt. Den nye hvite mannen er overhodet ikke interessert i å dyrke lidelse og smerte. Han vil ha mest mulig glede ut av livet. De fleste av de frigjorte hvite mennene vet at jordelivet tilsynelatende inneholder en viss porsjon smerte. Men de vet også at dette ofte kan gjøres noe med. De tenker gjerne som så at årsaken til smerte, er noe som står i veien og hindrer gleden. Så smerten blir en slags veiviser til hvor han kan finne mer glede. Gjennom å fjerne det som skaper smerten, om det nå er frykt, skyldfølelse, stein i skoen, et grinete kvinnfolk, eller røyking og usunt kosthold, så vil tilgangen på gleden bli større. Han har så mye trening i å se den brutale virkelighet i hvitøyet, at han ikke stikker hodet i sanda og lukker øynene for det som skaper smerte og ubehag. Noe som jo har en tendens til å gjøre det hele endra verre.

Noe må jo den frigjorte hvite heterofile mannen ha å leve for, når det gamle maktbegjæret er levert inn til destruksjon eller resirkulering. I mange årtusener har han sittet ganske selvhøytidelig og gledesløs på den litt golde steintronen og hatt arbeidet med å være moralsk rettesnor og dømmende for de levende.

Derfor kan det godt gå en liten selvopptatt faen i den nye hvite mannen. Han vil ha gleden over sin egen frihet. Han vil ha lov til å utforske verden, andre mennesker og seg selv uten å konstant nages av skyldfølelse og frykt fordi han ikke lever opp til egne eller andres forventninger. Den nye hvite heterofile mannen er fortsatt mann, med hankjønnets behov for spenning, eventyr og utfoldelse.

Han er ikke et slags veltrenet husdyr som har stoppet å glefse og vise tenner mot sine eiere.

Forvent ikke at han smilende tar alt husarbeidet, mens du kan ofre deg for å realisere deg selv. Han er ikke ute etter å betale gjelden for mennenes 5000 års lange undertrykking av kvinnen. Med stor sannsynlighet misliker han husarbeid like mye som de fleste normale mennesker, og vil by deg opp til kamp når det gjelder fordelingen av alt kjedelig og nødvendig/nyttig arbeid. Som de fleste andre mennesker vil han fortsatt ha en tendens til å tro at han selv gjør mer enn han virkelig gjør, og at andre gjør mindre enn de virkelig gjør. Denne perspektivforskyvingen av virkeligheten er årsaken til svært mye av den krangel som foregår mellom livspartnere og andre som deler den daglige dont. Det er dette med bjelken i eget øye og splinten i andres. Årsaken til dette er ganske enkel, rett og slett mangel på oppmerksomhet på hva andre faktisk gjør. Alle er veldig klar over hver minste lille innsats de selv har foretatt, men andres skjer jo gjerne ofte uten at man er til stede og kan observere den. Man ser derfor ofte ikke alt det andre gjør, men man legger tvert i mot veldig godt merke til det de IKKE har gjort.

Som sagt. Den nye frigjorte hvite og heterofile mannen vil fortsette å kjempe for sin rett til å gjøre minst mulig av det kjedsommelige. Etter å ha vært lenket til ansvaret og maktens trone i så lang tid, vil han som sagt ha litt gøy. Og hans versjon av glede og kjærlighet er ikke å gjøre botsgang i slaverollen. Han vil kjempe for å være herre over sin egen tid. Noen frigjorte hvite menn, synes det er helt i orden med gammeldagse rollefordelinger når det gjelder forholdet mellom mann kvinne. Andre frigjorte menn kan godt gå inni den rollen som tradisjonelt sett var kvinnens. Han er ikke så mye opptatt av roller og tradisjoner, men er mer interessert i det som fungerer og som kan gi begge/alle parter mest mulig glede, muligheter og frihet i et forhold.

Det samme gjelder hans forhold til samfunnet og arbeidslivet. Noen vil fortsatt være ute i verden og skape seg karrierer. Men det vil skyldes andre ting enn maktbehov. De kan fortsatt være med i spillet

og leke seg, hvis det gir dem glede. Men de vil i tilfelle være klar over at det er en lek og ikke sutre og klage over presset og ansvaret og alt som hviler på deres skuldre. Den nye frigjorte mannen vil kjennetegnes ved en usedvanlig toleranse, så lenge andre ikke prøver å styre ham med gamle herskertechnikker.

Den nye frigjorte hvite mannen vil til tider virke mer forvirret enn andre menn. Han kan til og med synes det er spennende å være forvirret. Han har ikke en fasttømret rolle, og er i ferd med å oppdage seg selv ettersom livet skrider frem i all sin fylde. Han vil for det meste være ærlig, men se opp. Det er ikke sikkert at det han mener og tror av hele sitt hjerte stemmer noen måneder eller år senere. Han har ikke en gang for alle satset hjertet, pengene, meningene og livet sitt på en hest og tviholder på den til den utslitt og uttørket karrer seg over mål og synker inn i dødens favn. For mange såkalt frigjorte kvinner vil den nye mannen være nesten mer provoserende enn den gamle. De vil like at han kan snakke med de om følelser og at han respekterer de. Men hans manglende villighet til å innordne seg deres behov og rammer vil være meget frustrerende. De kan rett og slett ikke få tak i ham, og han vil ikke godta deres klassifisering av folk i roller og skuffer. For å leve med en slik mann, er de selv nødt til å slippe sine fastlåste bilder av forholdet mellom mannen og kvinnen og bli med på en reise gjennom et ukjent og ikke ufarlig landskap.

Han vil forandre seg. Han vil være uberegnelig, men overraskende. Fremfor alt så vil den nye hvite og frigjorte heterofile mannen stadig vekk kunne forbause sine omgivelser. Han vil ikke være pålitelig, stødig og kjedelig inntil han og gråstein synes å gli over i hverandre. Den nye frigjorte hvite mannen vil alltid være i stand til å overraske sine medmennesker. En av frihetens nådegaver, er at man er i bevegelse og derfor ikke er den samme i morgen som man var i går.

Når tyrannen kaster lenkene skjer det fantastiske.
Noe nytt oppstår, for ut av dinosaurhammen
kommer en helt ny mann.

Hvem er denne tyrannen?

Den hvite heterofile mannen har i tusener
av år herjet og herset med denne planeten
og med alt som kryper og går på den.

Tyrannenes tid nærmer seg slutten. Som dinosaurene
en gang døde ut, vil også den hvite heterofile tyrann måtte
dø. Han er rett og slett for primitiv til å føre menneskehetens evolusjon
videre. Det eneste store spørsmålet er om de menneskelige dinosaurene
denne gangen sørger for å utsette livet på jorden samtidig med at de selv
utryddes?

I denne boken kan du bli kjent med denne nye mannen som er i ferd
med å oppstå, og som må mangfoldiggjøre seg selv hvis ikke de gamle
dinosaurmennene skal få nok makt til å kjøre jorden utfor stupet og sende
hele menneskeheten tilbake til start.

Om forfatteren

Neo Hermano Gullfoss er født i 1957. Han har tidligere skrevet over 20 bøker under navnet Per Henrik Gullfoss. Neos viktigste forutsetning for å skrive denne boken er at han er hvit heterofil og mann. En tvilsom kombinasjon som tidlig fikk ham til å solidarisere seg med kvinner, afroamerikanere, homofile, samer, narkomane og alle andre undertrykte folke og dyreslag. Til slutt innså han det faktum at selv om han var et eksemplar av den farge, klasse og kjønn som undertrykte alle de andre, så måtte han finne en glede og stolthet i det han selv var. Det ble begynnelsen på en lang indre reise, som foreløpig har endt opp i denne boken.

Han har ellers fra ung alder vært intenst opptatt av å prøve å forstå
hva livet, og da i særdeleshet livet
på jorden, dreide seg om. Han
er utdannet cand.phil. fra Oslo
Universitet og har arbeidet med
utvikling av kreativitet, innsikt og
bevissthet mesteparten av sitt liv.

Et av forfatterens store
ønsker er å leve i en verden befolket
med fargerike, originale, spennende
og sprell levende venner.

Mer info om forfatterens aktiviteter
finner du på: www.astrologiskolen.

ISBN-13: 978-82-8141-009-1

ISBN-10: 82-8141-009-4

9 788281 410091

www.ildsjelen.no